

Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (HST) = 40 kan. dolarů
Cena 1,91 + 0,05 (HST) = 2,00 dolary.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou noviny
předplaceny, je v pravém
horním rohu štítku!
ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)

J Time
Committed
À dé lai
convenu

Telefon: 416/530-4222
647/728-0654
Praha: 222-261-811
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÉ NOVINY - CZECHOSLOVAK NEWSPAPER

No. 7.-8.

(517.-518.)

Vol. 23.

satellite 1-416

Thursday,

April 18,

2013

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
satellite1-416.com — zpravy.org — zpravy.ca — spravy.ca

Na východě a na západě Toronta

První velký horor, který jsem zažil v kině bylo *Psycho* od Alfreda Hitchcocka z roku 1960. Na rozdíl od hororů, které jsem viděl později a které mne moc neoslovily, *Psycho* je drama, které jsem viděl hned dvakrát. Když jsem byl v kině po druhé, seděl za mnou podobný pošetilec, který si nenechával zážitky pro sebe, ale hlasitě o nich informoval ostatní diváky, kteří se po chvíli začali nudit. Proto raději nebudu nikomu vyprávět závěr divadelní hry Noela Cowarda *Rozmarný duch*. Podobně jako *Psycho*, byla i tato hra filmově zpracována a jak se dovidáme z *Bulletinu Nového divadla*, hlavní roli vytvořil Rex Harrison. Jestliže si dokáží představit *Psycho* jako divadelní hru, pak jsem si po shlédnutí části zkoušky dokázal představit i Cowardovu hru jako film.

Nejednalo by se tady o hloupý horor s mnoha filmovými efekty, ale spíš o jakési psychologické drama, které nám dovoluje s humorem se podívat sami na sebe.

Laciné pohrávání si s okultismem a předstírání, že to nemyslíme vážně se může vymstít, protože to třeba docela myslíme vážně, ale nechceme si to přiznat. Obelháváme se a tato lež se nám nemusí vyplatit.

Před časem Nové divadlo požádalo Antonína Procházku, aby poslal několik her, které se v Čechách hrají. V odpovědi přišlo několik her, které režisérka Dáša Beláčíková prošla a Cowardova hra ji oslovila. Navíc Viktor Matejkovič, který bude v hlavní roli, to chtěl realizovat. Přišly však dvě velké produkce *Komedie plná omylů* a *Malostranské povídky* a tato hra je komorní záležitostí, takže se počkalo. Skupina herců, která v ní hraje je velice zodpovědná a je skutečně radost s nimi pracovat, jak tvrdí režisérka: „Nejprve jsme měli čtené zkoušky, probrali jsme charaktery a herci se rychle naučili text. Teď již to pouze pilujeme. Je to o spisovatelovi panu Condominovi, který píše detektivku s vraždou. Ve vesnici mají starou babu, která je všem pro smích paní Arkati a tak ji chce využít k vyvolávání duchů. Jenže ona to přestane být sranda.“

Ve hře hrají kromě Viktora Matejkoviče i Zuzka Borovjaková, Lenka Kimlová, Lenka Nováková, Zuzana Novotná, Martin Bonhard a téměř nová tvář Gabriela Kupčíková. Celkem sedm lidí. Pokud jste příznivci Lenky Novákové uslyšíte během představení dvě její nové písničky.

Diváci se tedy mají na co těšit. Představení Nového divadla *Rozmarný duch* se koná v Maja Prentice Theatre v Mississauze, 3650 Dixie Road (křižovatka Dixie a Burnhamthorpe) v pátek 19. dubna ve 20 hodin, v sobotu 20. dubna v 16 a 20 hodin a v neděli 21. dubna v 16 hodin.

TEREZA PŘÍVRARATSKÁ

FOTO: M. GABÁNKOVÁ

ROZMARNÝ DUCH- ZKOUŠKA NOVÉHO DIVADLA

Na druhé straně města, na východě Toronta na Masaryktownu v restauraci *Praha* se konají pro změnu *Nokturna*. V neděli 22. dubna v 17 hodin zde můžete vidět renesančního člověka, umělce, který umí hrát na řadu nástrojů Radima Zenkla, kterého bude doprovázet na klavír dr. Emily Chiang.

Budou to již druhá dubnová *Nokturna*. První se konala v kostele svatého Václava v neděli 6. dubna. Za doprovodu klavíristy Adama Zukiewicze jsme viděli houslistku Terezu Annu Přívraratskou, která k Brahmovi v první polovině koncertu a k Janáčkově a Smetanovi v druhé části, přidala ještě Dvořákův první romantický kus pro housle a klavír. Pro kombinaci Brahmsa s českou hudbou se rozhodla, protože Brahms je velmi náročný a hodí se k české hudbě. Dvojice se velice dobře doplňovala, přestože Tereza s Adamem nikdy před tím nevystupovala. Velmi obtížné to bylo obzvláště v Janáčkově, jehož skladby jsou neobvyklé svou kompozicí a vyžaduje přesnosti. Výhodou je, že Tereza hraje s kvartetem moderní skladby současných autorů, takže se dokáže do této hudby vcítit. Tereza už Janáčka nepočítá za modernu. V Torontě si pochvalovala hlavně příjemné publikum a dobrou akustiku kostela, která se ještě zlepšila, když se kostel zaplnil.

Hned po koncertě musela Tereza odjet do Londýna, kde na ní čekala soutěž s kvartetem. V Praze bude hrát v prosinci na festivalu *České dotoky hudby*.

Ať se rozhodnete pro kterýkoliv kulturní zážitek, máte si skutečně o tomto víkendu z čeho vybrat.

Aleš Březina

satellite 1-416

Agreement # 40005374/ Registration # 09089
P.P.I.C. Accounts # 1001583
GST Business # 86957 0572 RT0001

Paid in Toronto
CZECHOSLOVAK NEWSPAPER
published by ABE
P.O. Box 176, Station „E“,
Toronto, Ont. M6H 4E2

Telefon: 416/530-4222, 647/728-0654

E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com
www.satellite1-416.com

www.zpravy.org
www.zpravy.ca

Česká adresa: ABE/ČIŽINSKÁ
Štefánikova 387, 500 11 Hradec Králové 11
Tel.: 222-261-811

ISSN 1186-9283 (Print)

ISSN 1923-1784 (Online)

Advertising rates: 22.00 per inch/col.
\$ 1.65 CDN per line/col.

Předplatné:

v Kanadě \$ 38,10 + \$ 1,90 (GST) = \$ 40,00,

pro ostatní svět CND/US \$ 60 .

v ČR 1000 Kč, na Slovensku 40 eur.

PDF elektronicky \$ 22 -

V ČR 200 Kč, na Slovensku 8 eur.

Churches

ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY V TORONTĚ

Římsko-katolický kostel sv. Václava (R.C. Church of St. Wenceslaus), 496 Gladstone Av., Toronto, Ont. M6H 3H9.
Internet: www.katolik.ca. Bohoslužby: neděle v 10:30, pátek 19:00. Duchovní správce: Rev. Libor Švorčík. Tel.: 416/532-5272, fax: (416) 516-5311.

Římsko-katolický kostel sv. Cyrila a Metoda (R.C. Church of St. Cyril and Methodius), 5255 Thornwood Drive, Mississauga, Ont. L4Z 3J3. Slovenská omša: Ne.: 11:00, po a št.: 8:00, út., st. a pá.: 19:00, 1. so 18:00. Anglická: Ne.: 9:00 a so.: 17:00. Farář: J. Vaňo. Kaplan: E. Rybánský. Tel.: 905/712-1200, fax: 905/712-0974.

Slovenský evanjelický kostol augsburgského vyznania sv. Pavla (Slovak Evangelical Lutheran Church of St. Paul) 1424 Davenport Rd., Toronto, Ont. M6H 2H8. Tel.: 416/658-9793. Rev. Ladislav Kozák, Bohoslužby: nedel'a: 10:45.

Slovenský grécko-katolický kostol sv. Marie (Slovak Greek Catholic Church of St. Mary) 257 Shaw St., Toronto, Ont. M6J 2W7. Tel. 416/531-4836. Bohoslužby: 9:00 angl., 10:30 slov.

Luteránský kostol sv. Lukáša, (Lutheran Church of St. Luke), 3200 Bayview Ave. (Bayview a Finch), Toronto. Rev. Dušan Tóth.

Československý baptistický sbor KITCHENER-WATERLOO: German Gospel Church, 223 Union St.E. Informace o bohoslužbách: 289/242-0635

Moravští bratři (Moravian Brothers Church); Bohoslužby pouze anglicky-neděle v 11:00. 7 Glenora Ave. Toronto, Ont. M6C 3Y2. Tel.: 416/656-8661. Duchovní správce: Rev. Margaret Hassler, Pastor, e-mail mkhassler@yahoo.com

Kat. bohoslužby mimo Toronto

Burlington: Holy Sepulchre Cemetery-neděle 15:00 hodin. Streda 18:00. Duch. správce: Jiří Macenauer St. Adalbert R.C. Mission, 464 Plains Rd. W., Burlington L7T 1H2. Tel.: 289/337-2911

Kingston: Kaple Newman House, 192 Frontenac Street. Nejbližší bohoslužby: 27. dubna 2013 v 11:00

Ottawa: Kostel sv. Leopolda Mandiče: (Lyndale a Hirchey): 170 Hinchey Avenue. Nejbližší bohoslužby: 27. dubna 2013 v 17:00.

Montreal: Kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke Street. Nejbližší bohoslužby: 28. dubna 2013 v 11:00.

Vineland: St. Helen's Church R.C. Parish, 4156 Maple Grove Rd.

Sokol Toronto

Cvičení pro děti je každou sobotu
od 16:30 do 18 hodin
v Magnetic Dr., Unit 21, , North York;

Cvičení pro dospělé je každou středu
od 20 do 21:30 hodin.

v G.Harvey C.I., 1700 Keele St.,
Informace: Marie Crhakova: 416/242 - 5914

Slovak House - Slovak Infocentre

8 Clarence Square, Toronto

Otvoreno: Streda 15:00-17:00

Tel.: 416/689-9889

E-mail: info@slovakhouse.org

www.slovakhouse.org

Česká televize Nová vize

vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:00 hodin

opakování v úterý v 7:30 hodin

na stanici OMNI 1 (V Torontu kanál 47/kabel 4, 169 a 520)

E-mail: slepckovam@sympatico.ca.

Slovenská televize Slovenský svet

vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:30 hodin

opakování v úterý v 8:00 hodin

na stanici OMNI 1 (V Torontu kanál 47/kabel 4, 169 a 520)

E-mail: katarina@creativepostinc.com

Infomační a imigrační středisko ČSSK

Porady a ověřování dokladů po předchozím zavolání

Poštovní adresa je:

P. O. Box 564, 3044 Bloor St. W., Toronto, Ont. M8X 2Y8

Tel.: 416/925-2241, fax: 416/925-1940

E-mailové adresy: Ústředí: ustredi@cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK: Toronto@cssk.ca

Webová adresa ČSSK: www.cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK

Telefon: (416) 762-6846

Masaryk Memorial Institute Inc.

450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, Ont. M1G 1H1

Tel.: (416) 439-4354, Fax: (416) 439-6473

Knihovna na Masaryktownu

Středa: 16:00-21:00.

Tel.: 416-439-0792

Klub seniorů při Osadě svatého Václava

496 Gladstone Ave., Toronto

se schází (kromě měsíců července a srpna)

každou první a třetí středu v měsíci ve 13 hodin,

před tím jsou od 12 hodin bohoslužby.

Satellite 1-416

jsou nezávislé noviny reflektující různé názory, které se nemusejí vždy shodovat s názory redaktora těchto novin.

Jsme přesvědčeni, že výměna myšlenek a názorů slouží vzájemnému pochopení a porozumění.

Naším úkolem není říkat čtenáři, co si má myslet,

ale předat mu informace,

z kterých si může udělat svůj vlastní názor.

Přebírání původních článků a informací je možné,

pokud se nezmění charakter článku a pokud nebude porušena rovnováha, která se diskusí sleduje.

Všechny články v našich novinách musí být podepsané a autor zodpovídá za správnost údajů v nich uvedených.

We acknowledge the financial support
of the Government of Canada through Canada Periodical Fund
of the Department of the Canadian Heritage.

Kalendář

www.kalendar.zpravy.ca

19. 4. (pá) 20:00
20. 4. (so) 16:00 a 20:00
21.4. (ne) 16:00
Noel Coward: Rozmarný duch
Nové divadlo
Burnhamthorpe Library Theatre
1350 Burnhamthorpe R. E.
nebo 3650 Dixie Rd. Mississauga

20. 4. (so) 18:00
Filmotéka Klubu Martina Rázusa
Hala kostola sv. Pavla
1424 Davenport Rd., Toronto

20. 4. (so) 19:00
Jarní veselice
Krajanské společenství kostela sv.
Václava
496 Gladstone Ave.

20. 4. 19:00
Diskotéka s Barbarou Haščákovou
2-500 Quensway East, Mississauga

21. 4. (ne) 17:00
Radim Zenkl - mandolína, banjo a
flétna

Nokturna na Masaryktownu
Restaurace Praha
450 Scarborough Golf Club Rd.,
Scarborough

28. 4. (ne) 16:00
Hudobno-poetické skvosty
Interview s Edith Piaf
Restaurace Praha
450 Scarborough Golf Club Rd.,
Scarborough

4. 5. (so) 18:00
Golden Age Gala
Martha a Tena Elefteriadu
Monika Stanislavová
Nová vize
Mississauga Grand Banquet &
Convention Centre
35 Brunel Road Unit 7 - Mississauga

5. 5. (ne) 15:00
Jurij Dojč - Portréty
The Papermill Theatre
67 Pottery Rd., Toronto

25. 5. (so) 18:00
Filmotéka Klubu Martina Rázusa
Hala kostola sv. Pavla
1424 Davenport Rd., Toronto

1.6. (so) 18:00
Juniales
Dušan Grun
Marka Rajna, Jan Vaculík
Zolo Lebo, Avelanche
Banquet Hall of Cyril and Methodius
Church
5255 Thornwood Dr., Mississauga

15. 6. (so) 18:00
Filmotéka Klubu Martina Rázusa
Hala kostola sv. Pavla
1424 Davenport Rd., Toronto

30. 6. - 20. 7.
Dětský tábor Hostýn

Toto číslo bylo dáno
do tiskárny

12. 4. 2013 ve 3:00

Příští číslo vyjde:

16. 5. 2013

Uzávěrka: 8. 5. 2013

Rozhovor s prof. Robertem Austinem o programu českých studií na Torontské univerzitě

JČ: Roberte, jak dlouho už neseš na svých atletických ramenech české břemeno?

RA: Od roku 1995 do roku 1997 (byl jsem tehdy kandidátem PhD na Torontské univerzitě) jsem žil v Banské Bystrici. Miloval jsem to. Dosud to považuji za něco jako Zlatý věk. Všude jsem po celé oblasti cestoval vlakem - a to je pro mne dosud nejcivilizovanější způsob cestování - Praha, Brno, Budapešť, Košice a hodně malých míst mezi. V malých místech střední Evropy se cítím nejšťastnější. Tak to byl můj začátek. Předtím jsem byl Balkánem, žijícím v Tiraně. Ve střední Evropě jsem našel svůj domov - pivo, omáčky, polévky si mne očočily. Také jsem se tam leccos dobrého naučil a získal několik návyků. Když jsem v roce 1997 začal učit na Torontské univerzitě, české (a slovenské) věci už ve mně byly zakódovány. Prostřednictvím ředitele instituce tehdy známé jako *Centrum pro Ruská a Východoevropská studia*, profesora Roberta Johnsona, jsem se setkal s vámi a vy jste moji pozornost znovu soustředil na svou rodnou zem a od té doby spolupracujeme.

JČ: Pokud jde o kurs vyučování českého a slovenského jazyka a literatury, kterým to všechno začalo a který byl počat na obědě, jehož se zúčastnili za Torontskou univerzitu Gordon Skilling a Kathryn Feuer a za České a Slovenské národní sdružení Josef Čermák, ještě se vyučujete?

RA: To doufám. Na univerzitě to začalo Gordonem Skillingem a vy jste hrál důležitou roli. Muselo to začít politickými vědami, ale také jsme se soustředili na jazyk a kulturu. Gordon Skilling o tom napsal ve své knize. Torontská univerzita tehdy, stejně jako dnes, byla předním místem pro česká studia. To je něco, na co můžeme být všichni hrdí.

JČ: Tento nový Program českých studií je vlastně programem (alespoň pokud jde o studium dějin) programem o České republice a Československu. Ale o čem to skutečně je?

RA: O čem to skutečně je? Řekl bych, že dokončujeme, co bylo započato v roce 1967. Česká i slovenská komunita dávno ví, že Torontská univerzita je živnou půdou pro myšlenky a plány. Ty myšlenky a plány jsou jiné dnes, než byly v roce 1967 nebo 1948, 1938, nebo 1918 nebo 1848. Ale investice do vzdělání pořád zaujímá přední místo. Když přijdete do *Munkovy školy globálních věcí*, tak vám ukáží jména průkopníků, kteří zajistili, abychom tuto část světa mohli studovat a hovořit o ní. Teď jsme v další fázi, nabízíme oblastní studium a chceme, aby mladí lidé chodili do Čech studovat jazyk, kulturu, společnost, dějiny a politické vědy. Také chceme zajistit, aby čeští studenti přicházeli k nám. To je

dobré pro Kanadu a je to dobré pro Českou republiku. Začátek své kariéry jsem strávil v této oblasti. Lokální zkušenost z nás dělá lepší občany. Také chci, aby každý student, vysokoškolák nebo graduovaný student - tady i tam - měl stejnou příležitost - nemáte-li peníze, my vám pomůžeme.

JČ: Víš, že v posledních letech vždy na jaře odcestuješ se skupinou studentů na Masarykovu univerzitu do Brna. Proč? Bude se s tím pokračovat?

RA: To je nesnadná otázka! Letos slavíme desáté výročí letního programu v Brně. Když jsme začínali, každý říkal, že to nemá šanci. Zatím je to nesmírně úspěšné. Každý rok bereme mezi třiceti a šedesáti studenty na studium střední Evropy. Studenti milují Brno, cítí se tam doma. Milují Prahu! Tuto akci jsem začal já a budu se snažit zůstat u toho, dokud nepůjdu do penze. Spolupracuji s brněnskou Masarykovou univerzitou hezky dlouhou dobu a jsem na to hrdý. Jsou úžasnými partnery. Co slyšíme od

studentů je prostě výjimečné, když pomyslíme, že před deseti lety se nás každý ptal: "Kde je to Brno?"

JČ: Co považuješ za nejdůležitější část nového Programu?

RA: Promně je to stát se světoobčanem. V Kanadě i v České republice chceme dát mladým lidem možnost růstu. Já jsem vyrůstal chudý, ale později během své kariéry jsem měl možnost dostat se na hrací plochu. Po našem soudu mladí lidé potřebují příležitost bez ohledu na to, jestli si to mohou finančně dovolit. Chcete-li být specialistou na určitou oblast, musíte v té oblasti být. My to chceme mladým lidem umožnit. Já jsem svoji kariéru věnoval k zajištění mezinárodních příležitostí. Češi vědí lépe než kdokoliv jiný, že provinciální myšlení je nebezpečné.

Překlad a rozhovor Josef Čermák
(Profesor Austin je koordinátorem Programu evropských vysokoškolských studií v Centru pro evropská, ruská a euro-asijská studia v Munkově škole globálních studií na Torontské univerzitě).

Klub Martina Rázusa

v Toronte vás srdečně pozývá
na filmotéku

Filmové predstavenia budú v soboty:
20. apríla, 25. mája, 15. júna.

Vstup je voľný, viac informácií dostanete
na telefónnom čísle 416/658-9793.

Tešíme sa na Vašu účasť.

TORONTSKÉ SLOVENSKÉ DIVADLO

uvádza

PORTRÉTY
úspešných Slovákov vo svete

Yuri Dojč - portrét

The Papermill Theatre
67 Pottery Road, Toronto
5. mája 2013 o 15:00 hodine

Jak vyjdeme v roce 2013

- # 9. - 16. 5. 2013
- # 10. - 13. 6. 2013
- # 11/12. - 18. 7. 2013
- # 13. - 15. 8. 2013
- # 14. - 5. 9. 2013
- # 15. - 26. 9. 2013
- # 16. - 17. 10. 2013
- # 17. - 7. 11. 2013
- # 18. - 28. 11. 2013
- # 19/20. - 19. 12. 2013

Czech & Slovak Institutions

České velvyslanectví

Czech Embassy

251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878

E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

Slovenské velvyslanectví

Slovak Embassy

50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 748-1773
Fax: (613) 748-0699

Český generální konzulát

Czech General Consulate

2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991

E-mail: toronto@embassy.mzv.cz

Úřední hod.: pondělí až pátek 09.00 - 12.00

Honorary consulate of the Czech Republic

Calgary, AB

Honorary Consul: Jaroslav Jelínek

611-71st. Avenue SE.,
Calgary, AB T2H 0S7
Tel.: (403) 269-4924,
fax: (403) 261-3077.

E-mail: jelinek@terramanagement.com.

Honorary consulates of the Slovak Republic

Calgary, AB:

208 Scenic Glen Place N.W.,
Calgary, AB T3L 1K3.
Tel. and Fax: (403) 239-3543,
Mobil: (403) 540-1668, (403) 399-9982
luzanzotto@shaw.ca

Mr. Ludovit Zanzotto, Honorary Consul
Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan

Montreal, QC

22, Place de la Madeleine
Dollard des Ormeaux, Quebec H9B 1W3
Tel.: (514) 421-2972, Mobil: (514) 585-2496

Fax: (514) 421-1583

slovex@sympatico.ca; slovex@slovex.com
Dezider Michaletz, Honorary Consul

Toronto, ON:

649 Brooker Ridge
Newmarket, ON L3X 1V7
tel: 647/290-9304 fax: 905/898-0166
slovakconsulateto@gmail.com
Michael Martinec, Honorary Consul
Jurisdiction: Province of Ontario

Vancouver, BC:

247 Abbott St., 3rd Floor
Vancouver, BC V5Z 1E4
Tel. & Fax: (604) 682-0991
e-mail: stan.lisiak@gmail.com
Hours: Tuesday 14:00-16:00,
Thursday 10:00 - 12:00
Mr. Stanislav Lišiak, Honorary Consul
Jurisdiction: British Columbia

Financial

Kursovni lístek

100 Kč	5,14 CDN \$
1 CDN \$	19,44 Kč
1 EUR	1,32 CDN \$
1 CND \$	0,76 EURO
1 US \$	1,02 CDN \$
1 CND \$	0,98 US \$

Universal Currency Converter - 8. 4. 2013

1 CDN \$	19,50 Kč
1 EURO	25,77 Kč
1 US \$	19,83 Kč

CNB - 8. 4. 2013

Translations

**EVA
MESTICOVÁ**

Certifikovaná
překladatelka

emestic@hotmail.com

416/922-8786

**Dr. Petr
Munk**
Chiropraktik

1552 Bloor St. W.

Toronto, Ont.
www.drpetermunk.com

Ordinační
hodiny:
Pondělí-pátek:
10-13 a
15-19.

Tel.: 416/533-0005

**ČESKO-SEVEROAMERICKÁ
OBCHODNÍ A KULTURNÍ
KOMORA INC.**

CZECH - NORTH AMERICAN
CHAMBER OF COMMERCE AND
CULTURE

909 Bay St. # 1006
Toronto, ON M5S 3G2

Tel./Fax: (416) 929-3432

E-mail: czechevents.novotny@gmail.com
www.czechevents.net

Mind & Body

Lakeshore Village Integrated Medicine

Integrated Medicine Clinic

we provide

Registered Massage Therapy
Craniosacral Therapy
Lymphatic Drainage (CDT)
Lymphoma Treatment
Hot Stone Massage
Low Level Intensity Laser
Naturopathic Medicine
Acupuncture
Chiropractic Treatments
Relationship Issues and Psychotherapy
Osteopathy, Yoga, Addiction Counselling.

**Některé soukromé pojišťovny
hradí některé vybrané léčby**

2921 Lakeshore Blvd West, Etobicoke
(at Islington Avenue)
Tel.: 416/823-1165

E-mail: rmt-yyz@integratedmedicine.ca
www.integratedmedicine.ca

Nádherný kousíček Prahy

Řeč bude o Malé Straně, ale hlavně o jejím životě před několika stoletími, o jejich tehdejších obyvatelích, o významných osobnostech a možná i o něčem dalším.

Kde a jak vlastně Malá Strana vznikla? Vznikla přibližně kolem dnešního Malostranského náměstí. Kdysi se zde nacházelo asi pět samostatných obcí jako Obora, Újezd, Rybáře, Nebovidy a Písek. Městem se stala Malá Strana až ve 13. století za vlády Přemysla Otakara II. Kolem města vznikly hrady, do kterých se vcházelo čtyřmi branami, Strahovskou, Mostní, Píseckou a Újezdskou. Historický zbytek Újezdské brány si lze ještě prohlédnout, alespoň její část pilíře, neboť ten tvoří součást rohového domu v ulici Karmelitské a Malostranského náměstí a v 70. letech 20. století hodně dlouho tenhle dům nedával klidně spát statistikům, když se začal nebezpečně naklánět do Karmelitské.

Pravidelné vpády vojsk a četné požáry Malou Stranu hodně poznamenaly, přesto si svůj zvláštní, křehký půvab udržela až do dnešní doby. Mnohé z kostelů, paláců a výstavních domů jsou až ze století 17. a 18. Blízkost Hradu byla důvodem k usídlování šlechty, bohatých úředníků, kněží, obchodníků. Nechyběli však ani malí živnostníci, řemeslníci a chudé obyvatelstvo. Celé to lidské hemžení bylo do značné míry protkáno velikou mírou konzervatismu ke všemu a ke všem. Navenek se mohlo zdát, že za hradbami Malé Strany se odehrává jakýsi snový, klidný a pomalý život plný vzájemného porozumění a pohody. Tak nám to alespoň ve svých dílech později předvedl ne jeden spisovatel, básník nebo malíř. Skutečnost tak idylická nebyla, za hradbami probíhaly mnohdy osudy naplněné nemocemi, starostmi, pomluvami i bídou.

Každopádně, řekne-li se Malá Strana, zatoulají se hned myšlenky k Janu Nerudovi, neboť pro něho se tohle město stalo osudovým pro celý jeho život. Trvale se k němu vracel, trvale vzpomínal na typické postavičky a figurky tehdejšího života, vkládal jejich osudy do svých povídek a fejetonů, miloval je. Je na místě vypůjčit si slova pana Jaroslava Seiferta k Nerudovým Povídkám malostranským: ...*téměř celým jeho dílem vane vzduch tohoto města. Neruda*

NERUDOVA

je miloval a tímto městem žil. A tak do dneška jsou Malá Strana a Hradčany plny kouzla jeho osobnosti. Neruda se tam neustále vrací. Ach nikoli! Neruda odtamtud nikdy neodešel. Potkáváme ho všude, na každém rohu. Na jaře i v zimě, v létě i v tesklivých dnech městského podzimu. Básník 20. století tak dokonale vystihl nerudovského genia loci spjatého pro všechny další generace s tímto místem Prahy.

Neruda se sice na Malé Straně nenarodil, narodil se v bývalých dělostřeleckých kasárnách v malostranském Újezdě. Pro ty, co touží o trochu více informací, dodávám, že kasárna byla postavena v roce 1712 a zbořena 1932 a stála v místech spodního svahu dnešního výstupu na Petřín, jakoby v blízkosti současné křižovatky ulic Vítězné a Na Újezdě. Jeho otec Antonín Neruda, bývalý vysloužilý z napoleonských válek, patentální invalida, jak se tenkrát říkalo, zde působil jako kantýnský a domovník.

Na jaře 1838 dostal Antonín Neruda písemné svolení c. k. úřadů k provozování trafiky v domě U Dvou slunců čp. 233 v tehdejší Ostruhové ulici - dnešní Nerudově. Po otcově smrti v trafikantské živnosti pokračovala Nerudova matka v protějším domě U tří červených orlů čp. 225. S krátkým přerušením zde pak již

neúplná rodina více než deset roků bydlela. Ve velmi příkré tehdejší Ostruhové ulici bývala značná frekvence směrem na Hrad. Proto byly napříč ulicí položeny dřevěné trámy-krokve a ulici se říkalo Krokevní, německy Sparrengasse. Brzy se jí pak začalo říkat Sporrengasse a český název Ostruhová už na nic nečekal. Od roku 1895 je to ulice Nerudova, v pražské hantýrce Nerudovka.

Přemýšlím-li o vzniku ulice jako takové jsem stále víc přesvědčená, že se kdesi u jejího zrodu, kdysi dávno sešla Laskavost s Překvapením a pak se za nimi tichounce objevila i Zvědavost. Laskavost v ulici určitě zanechala úzké staré domy, jejich zadní dvorky, vnitřní pavlače, barokní štíty, vyzdobené fasády a čarovná domovní znamení. Překvapení se nenechalo zahanbit a určitě má na svědomí kostel Kajetánů, strmost ulice jako takové, zdobené paláce a tajemné vyústění některých domů do Jánské ulice a zřejmě i občasný večerní závan vůně z rozkvetlého Petřína. A Zvědavost ta se tam stále vrací, prochází se ulicí nahoru a dolů, po všem pokukuje a vyptává se a zdá se, že je spokojená s tím, co vidí. A také všem ochotně sděluje, že Nerudovka vlastně nevede k Hradu, ale už pod jiným jménem ústí na Pohořelci. A neskrývá radost, když může někoho z procházejících dovést k č. p. 235-6 a pochlubit se významným barokním palácem Morzinských, se zajímavým průčelím, které zdobí dvojice postranních portálů spojených balkonem. A všem hned šeptá, že sochy dvou obrovských mouřeninů, podpírajících balkon vytvořil sám F. M. Brokoff a že palác v 18. století přestavěl Jan Santini. Nikdy také nezapomene ukázat snad nejpůvabnější místo v Praze, kterým je konec Nerudovky s třípatrovým barokním domem v čp. 171, sousoším Jana Nepomuckého od Brokoffa a svatého

HOSTINEC U DVOU SLUNCŮ

Josefa asi od Santiniho, kde se doprava v oblouku objeví další navazující ulice, kterou lze vystoupat k Hradu. A pak je už Zvědavost unavená a tak si někam odskotačí na kafičko, protože takových možností je v Nerudově ulici habaděj.

A právě sem, do tolik podivuhodné ulice, situoval Jan Neruda na základě svých mladistvých prožitků, vzpomínek, vlastní vnímavosti a v nemalé míře i díky vyprávění své matky Barbory, příběhy i osudy postavíček ze svých *Malostranských povídek*. Zde míval krupařský krámek pan Vorel, který si nakouřil pěnovku, tudy chodíval pan Rybář ve svém zeleném fráčku, a vzdychal po chybějícím moři, tady žila známá plačka paní Ruska, která nevynechala žádný pohřeb a tady ze svého bytu Pod Jánským vrškem rok co rok o Dušičkách odcházela slečna Máry uctít na hřbitov v Košířích své zmarněné životní lásky, tady se znovu usmířili pan Ryšánek a pan Schlegl nad váčkem tabáčku. A určitě tudy chodil i žebrač pan Vojtíšek, aby u chrámu svatého Mikuláše vyžebrał nějakou almužnu. A v patách měl vždy žebračku „babu milionovou“, která šla rovně, kdy chtěla a kulhala, kdy chtěla.

A ještě trochu povídání k domu *U dvou slunců*. V první polovině 18. století připadl tehdy barokní dům bohatým pražským zlatníkům. Až po více než sto letech již do klasicistně upraveného pavlačového domu s trafikou v průčelí se nastěhovali Nerudovi. V roce 1895 byla na domě, se svolením tehdejšího majitele pana Němce, odhalena pamětní deska Jana Nerudy. Na domě je umístěno jedno z nejznámějších domovních znamení, reliéf v bohaté kartuši s úponky a maskami. Dneska je dům hodně v podvědomí Pražanů a to asi nejenom kvůli Nerudovi, ale i kvůli jedné z nejoblíbenějších pražských hospůdek, která se zde nachází. Její jméno se několikrát během času měnilo, ale naštěstí se vždy pak vrátilo k pojmenování *U dvou slunců*. Vlastní dům stojí na hluboké nepravidelné parcele. Skládá se ze dvou budov, přední má průčelí v Nerudově ulici a zadní v ulici Jánské. Terén klesá a zadní budova je o dvě patra níže, než je úroveň Nerudovy ulice. Obdobné je to i u některých domů sousedních.

A víte proč je celý dům *U slunců dvou*? Spekulací by se našlo asi víc, pravdou však je, že ten, kdo žádal na radnici Malé Strany o povolení značit dům slunečním symbolem, měl smůlu. Zlaté slunce už na jednom malostranském domě zářilo. Musel tedy na příkaz úřadu změnit barvu nebo počet symbolů. A proč se nepíše *U dvou slunců*? O tom se zmiňuje i Jan Neruda v jedné z povídek a tvrdí, že tento jmenný tvar odpovídá jakési mluvě na Malé Straně. Je to tedy zřejmě zvyklost z dávných dob, protože první zmínky sahají až do roku 1614.

A v domě umístěná hospůdka má také svůj zvláštní osud a to i novodobý. Proslavila se totiž jako útočiště chartistů a undergroundu. Lze si o tom přečíst v knížkách Ivana Martina Jirouse nebo Egona Bondyho.

Nezbývá, než si do závěru vypůjčit slova Karla Čapka z roku 1921: „Neruda byl skoro první Evropan v Čechách. Přesahoval rozměry své doby. Silný, skeptický, rozumový intelekt, západník, empirik, člověk vroucího vkusu, ale chladné sebekontroly, muž světového rozhledu a i na dnešní dobu význačně moderní.“

A ještě slova jednoho profesionálního uměleckého fotografa z Itálie, který, opakovaně Prahu zvětňuje a při každé návštěvě Prahy, nikdy neopomene navštívit několikrát Malou Stranu, Hradčany, Pohořelec a všemu se vroucně obdivuje a italsky hlasitě všechno chválí. Jeho slova jsou tato: „Pravda, Malá Strana je plná honosných barokních paláců. Ale také je pravda, že ve stovkách klikatých uliček vinoucích se okolo těchto paláců byla a zůstala středověká. Ta přátelská krása pospolitosti se nedá nikdy omrzet!“ Teď mě napadá, že vám možná někdy příště napíšu něco o ulici Vlašské.

A na úplný závěr už jen moje osobní příznání - sledovala jsem v krajanských novinách úspěch divadelní hry o Malostranských povídkách a tak mě napadlo, že to prostředí trochu popíšu. A také se tím dodatečně chci omluvit Janu Nerudovi, protože když jsem kdysi dávno jako školní povinnou četbu jeho povídky četla, tak jsem moc nadšena nebyla. Teď už jsem v tomto směru mnohem moudřejší a četbu - už nepovinnou - jsem si jen a jen vychutnávala.

Text i foto: Jana Fafejťová - Praha

Sunday 21 APRIL 5 PM

Nocturnes in the City

PRAGUE RESTAURANT
450 SCARBOROUGH GOLF CLUB ROAD
TORONTO

Zenkl Style

www.zenkl.com info: 416 879 5677
Tickets \$ 25.00 students: \$15.00

RADIM ZENKL - US National Mandolin Champion
Mandolin, Ukulele & Ethnic Flutes
World-renowned acoustic folk musician
Original Music - Classical - Czech & Slovak Traditional - Bluegrass - Jazz

DR. EMILY CHIANG
piano

Prague Restaurant event special: appetizer, entree, decadent dessert for only \$20.00

www.nocturnesinthecity.com

Nové divadlo v Torontě uvádí
anglickou duchařskou komedii
Noëla Cowarda

**ROZMÄRNÝ
DUCH**

režie:
Dáša Beláčiková

**Maja Prentice
Theatre**
původně Burnhamthorpe Library Theatre

**3650 Dixie Rd.
Mississauga**

Jihozápadní roh Dixie & Burnhamthorpe
Vjezd na parkoviště z Dixie
Parkování zdarma

**Pátek
19. 4. 2013
8:00 hodin**

**Sobota
20. 4. 2013
4:00 a 8:00 hodin**

**Neděle
21. 4. 2013
4:00 hodiny**

**Rezervace:
(416) 463 - 3182
nove.divadlo@gmail.com**

© Zuzana Novotná

Československá podpůrná jednota a emigranti po Srpnu 1968

Adolf Wenzbauer k oslavám padesátého výročí založení Československé Podpůrné Jednoty ve Winnipegu. Pro nás „posrpnové emigranty“ (srpen 1968) byl Adolf, jak jsme mu říkali, pokládán za starousedlíka. Tak jsme pojmenovali krajanů, kteří emigrovali do Kanady před válkou nebo po Únoru 1948, před naší velkou emigrantskou vlnou roku 1968-69. Jiný rozdíl mezi těmito krajanů nebyl, jelikož nás nově příchozí vítali se stejnou otevřenou náručí a snažili se nám být nápomocni, jak jen mohli. Mezi ně patřili hlavně Frank Baleja, Adolf Klímek, Adolf Wenzbauer, Josef Hamata, Páter Josef Čelustka, Páter Reken a samozřejmě mnoho dalších, jejichž jména vyjmenovat je nad mou sílu.

Jak víme, čas jedná s každým stejně a z toho důvodu jsme už většinu těchto krajanů vyprovodili na hřbitov. Z této smutné skutečnosti nám *posrpnovým* i dalším nezbyvá nic jiného, než všem našim dobrodincům ze srdce poděkovat za jejich laskavost.

Každému člověku je jasné, že i pouhý odchod z rodného města, obce, kde vyrůstal, je velikým zásahem do života, hlavně do citů a duše lidí. Avšak změny v těchto případech jsou minimální s porovnáním emigrací do ciziny, do daleké a neznámé země, kde jak jsme poznali *je vše jinak!* Předně to byl jazyk, kterému jsme nerozuměli a zvyky které nám byly také cizí. Najednou jako probuzení ze špatného snu, který nemizel, jsme se ocitli v nové životní situaci. Ztratili jsme rodiče, sourozence, přátele a naše obvyklá místa, kam jsme rádi chodili. Spadla za námi proslulá *železná opona* udržovaná komunistickým režimem na hranicích naší vlasti.

Co člověk v takové situaci může dělat? Skočili jsme do vody - musíme plavat! Pokud někoho napadne otázka: Proč jste do té vody skákali? Odpověď je jednoznačná - nemohli jsme už vydržet svěřací kazajku, která nás dusila v naší otčině. Toužili

jsem se nadechnout svobody, kterou naše domovina svou despoticou vládou nedovolovala! I za cenu nenahraditelných ztrát jsme raději zvolili chléb emigrace, ale svobodně jsme ho mohli pojidat.

Nesetkal jsem se s posrpnovým emigrantem, který by v této naší nové situaci nedělal totéž jako já. Vyhrnul si rukávy, zapomněl na svoje těžkosti a začal si budovat svůj život v nové domovině!

Není to pouhá fráze, ale každým dnem, každým měsícem opadávaly naše počáteční těžkosti, jak s jazykem, penězi, zdejšími zvyklostmi a najednou život v cizině nám dával význam.

Pro naše štěstí jsme zde nebyli průkopníky, kteří prodělávali mnohem těžší začátky než my. Krajská dobročinnost našich předchůdců nám pomáhala nejen materiálně, ale také nalézt naši identitu, přátele, práci a poskytovala nám morální podporu.

V tomto sehrála velkou úlohu *Československá Podpůrná Jednota*. Tam nově příchozí mohl přijít mezi své krajanů a nejen jako doma si vypít pivečko, ale popovídat si po našem a dostat mnoho dobrých rad, kterých bylo potřeba jako sůl. ČSPJ však nebyla pro nás jediným přístavištěm. Nelze vynechat Československé národní sdružení, kostel Panny Marie Fatimské, a slovenský kostel Panny Marie Navštívení.

Přesto, že tyto instituce a církve hodně pomáhaly, krajský život se nejvíce odehrával kolem ČSPJ - českého klubu.

Pro krajanů Jednota nebyla jen obyčejná hospoda jako v ČSSR, kde se popijí a klábosí se o všem možném, hlavně o nedůležitých věcech. Nýbrž klub byl podle názorů mnoha krajanů tavicím kotlem, kde z tesklivých Čechů a Slováků po ztracené vlasti se postupně stávali Kanaďané. Někdo by mohl namítnout, že *tavicí kotel* jim bral identitu, což v naší Kanadě je velice mylné. Právě tam nový emigrant poznával,

že ač se chce stát dobrým občanem Kanady, nemusí se zbavít svého národa, jazyka, nebo svých zvyků.

Emigrace v každé době a pro každého je perná věc! Nikdo neemigruje bezdůvodně! Ať to byly hospodářské důvody dávných krajanů, hledání štěstí ve velkém světě, nebo politické důvody jako naše, které nás donutily k závažnému životnímu kroku. Tak jak poúnorová, tak posrpnová emigrace byla výplodem hnusné politiky v Československu po komunistickém puči.

Z jakého podkladu vychází moje tvrzení? Z podkladu nesvobody v zemi! Ten kdo si snad myslí, že opustil svou vlast jen proto, že se chtěl podívat do světa a nikoliv z politických důvodů, je na grandiózním omylu. Jedině totalitní politika doma mu bránila v jeho přání okouknout svět.

Nebo to, že někdo neměl kde bydlet, tak volil emigraci? Byla to opět politika státu, která měla pod palcem ubytování občanů, tím byl občan odkázán na jejich benevolenci.

Na rozdíl od státní politiky doma, po příjezdu a krátkém pobytu na hotelu se každý z nás ubytoval velice pohodlně a žádná byrokratická vláda se nemusela o nikoho starat. Najednou jsme poznali rozdíl mezi totalitou v ČSSR a svobodnou zemí.

Největší naší předností v emigraci bylo naše úsilí, které nám přinášelo své plody. Nejenže po několika měsících práce si krajané začali kupovat automobily, na které se v ČSSR čekalo pět roků, ale po několika málo letech si začali kupovat svoje domy se zahradami, s garážemi, o čem se jim v ČSSR ani nesnilo.

Musím se však opět vrátit k našim organizacím ČSJP a ČSNS, které nás sdružovaly a se svými akcemi nám nahrazovaly ztracený domov. Třeba první Štědrý večer (1968) uspřádaný v litevském kostele, nebo společenské večery a zábavy organizované některou z organizací. Po tolika letech je těžké si na mnohé z nich vzpomenout, ale Mikulášská zábava v hale kostela Sv. Marka v St. Vítál mi utkvěla v paměti. Za nostalgického večera, kdy venku padal sníh, ve kterém se třpytila světla ulic, jsme se sešli v útulné hale kostela. Přátelé posedali kolem stolů s plnými číšiemi, kapela pod vedením krajanů pana Václava Machovce začala hrát a najednou jsme se cítili všichni nejen družní, ale také velice blízcí k sobě. Mezeru, která nastala ztrátou našich milých, nám vyplnili noví přátelé. Stala se z nás velká emigrantská rodina.

Z posrpnové doby největší krajské akce byly bezesporu *Folklorámy* - festival národů ve Winnipegu.

V roce 1970 ČSJP byla jedna ze zakladatelů tohoto etnického festivalu. Zde opět musím připomenout práci našich starousedlíků, kteří se do prvního festivalu zapojili s velkým elánem. Nejenom oni, ale také ostatní pořadatelé neměli tušení, jaký úžasný úspěch to bude mít. Členky klubu paní Lesová, sestry Hallamové, paní Šelepová a další napekly koláče, nadělaly knedlíky a vše k tomu potřebné. Pro velký úspěch však za tři dny bylo vše snědené a vypité a museli Český pavilon zavřít!

Po čtrnácti letech klub i sdružení spojily své síly a na obnovenou *Folklorámu* se dobře se připravily. Nejcennější však na všech festivalech byly tance našich dětí. Skupiny *Věneček* a *Furiant* se staly zlatým hřebem *Folklorámy*! S velkou pílí s nimi nacvičovala paní Vladka Zvoníková, která tento obor doma studovala. Vidět naše české a slovenské ratolesti předvádět tance našich národů bylo pro každého dojemné. Folkloráma se konala po několik roků v budově a v areálu ČSJP. Po nějaké přestávce a pro velkou návštěvnost (denně až tisíc lidí) se Český pavilon *Srdce Evropy* přesunul na více vyhovující místo.

Kdo nezná *Folklorámu*, nemá ani tušení kolik krajanů - dobrovolníků bylo zapotřebí na celý týden k zajištění festivalu. Poslední roky až 60 osob pracovalo denně pro úspěch *Folklorámy*. Na co může být každý krajan v Manitobě hrdý!

ČSJP, tento emigrantský stánek, bude v dubnu 2013 oslavovat *sté výročí* svého založení. Dříve než otcové Československa Masaryk, Štefánik, Kramař a ostatní měli vůbec potuchy o tom, že vznikne samostatný a společný stát Čechů a Slováků, prostý lid měl o soudržnosti a spojování Slovanů větší vizi než jakou měli třeba čeští poslanci ve Vídni. Z toho důvodu Jednota při svém zakládání zahrnula širší rozptyl Slovanů z Rakousko-Uherska. Byla proto pojmenována „Slovenskou Jednotou“.

Je pozoruhodné, že většina zakladatelů, které můžeme vidět na tablu v hale, nejsou z Prahy nebo z hlavní části Čech, ale z bývalého Haliče (z Komorůvky) a z Volyně (obě území dnes na Ukrajině).

Na konec mého stručného vyprávění se nedá nic jiného vykonat, než též položit velký věnec díky nejen krajanům - zakladatelům *Jednoty*, ale všem pokračovatelům v dobré práci v této organizaci - emigrantům po první i druhé světové válce až po dnešní den, kteří vynaložili nesmírné úsilí a mnoho práce pro Československou společnost ve Winnipegu, se svou aktivní činností v Československé Podpůrné Jednotě.

Ač všechny posrpnové činitele, předsedy, pokladníky a

KRAJANSKÉ SPOLEČENSTVÍ KOSTELA SV. VÁCLAVA V TORONTU VÁS SRDEČNĚ ZVE NA

JARNÍ VESELICI

v hale kostela sv. Václava
496 Gladstone Avenue

**V SOBOTU
DUBNA
20
APRÍLA
2013
v 19.00 hod.**

Večeře: 19.30 hod

K tanci a poslechu hraje

Soundscape Music

Miro Letka

Tombola

Vstupné \$ 30.00
Doporučená rezervace, cena je s večeří

Vstupenky se prodávají po každé bohoslužbě v neděli v kostele
nebo na telefonním čísle 416-538-2468 - paní Dana

Mše svatá s nedělní platností bude sloužena v 18.00 hod.

další důležité osoby nedokážu vyjmenovat, pokusím se aspoň vyjmenovat některé. Předně to byl pan F. Sháněl (Franta táta), jak mu říkali, který převzal vedení klubu po starousedlících, jmenovitě po panu J. Hamatovi. Další, na které si dobře pamatujeme je vlastně celá rodina Moravcových, hlavně Babi Moravcová, Eva Vaňková, Bob a Janička Wenzlovi, Betty Dobrovolná, přes několik dalších, až k dnešnímu předsedovi J. Dobrovolnému.

Musím též vzpomenout zesnulého pana Jardu Klimeše, který věnoval klubu hodně času a částečně zavedl některé novinky a vylepšení.

K vedení a dobrému chodu klubu však nestačí jen předseda či předsedkyně, ale mnoho dalších dobrovolníků - pracovitých lidí. Z těchto důvodů není možné vynechat rodiny Štědronských, Chaloupků, Haverdů, Pačínů, Kunů, Paličků, Němečků, Stracených, paní Tumilson, Karel Bulandra, Majerské. Bezesporu úžasnou práci odvedla Danka Orihelova, když po 12 letech byla redaktorkou a vydávala klubovou *Řičku* a všestranná pomoc manžela Janka byla velice cenná.

Pomocí vedení z klubu jsem našel další jména. Rodinu Jančárů, Vlasta Shindelářová, Vilda Muller, Zdeněk a Karel Hladik, Karel Kahula, Lada Zalud, Lada Hlas, Peter Gregor, Vráta Vodrážka, Záčkovi, Zemčák, Jaromir Samek, Lívia Kurinska-Hrdlickova, Martina Jaterka. Bylo by také veliký nevděk vynechat pana J. Skácela a naší oblíbenou barmanku Gábinku Benadikovou a mnoho, mnoho kuchařek, které připravovaly dobrá česká jídla a koláče jak pro *Folklorámu*, tak i pro klubovní večery, jejichž všechna jména by bylo těžké uvést.

Tak jako na začátku mé zprávy jsem děkoval zakladatelům Podpůrné Jednoty, zrovna tak patří stejný velký dík od všech našich krajanů z Winnipegu i těmto pokračovatelům za jejich dobrou práci! Jen díky jim - ochotným lidem, mohla ČSJP obdržet vysoké uznání a vyznamenání - medaili od prezidenta České republiky Václava Havla a obdržet nejvyšší vyznamenání *Cenu T. G. Masaryka* od Českého a Slovenského Sdružení Kanady.

Co přinese další století pro ČSJP se nikdo neodvází ani

odhadnout. Zatím je možné mluvit jen o blízké budoucnosti, jelikož krajané stárnou a nelze očekávat nějakou hromadnou emigraci po té co Češi a Slováci se těší stejné svobodě jako my Kanadáné.

A co je snad ještě horší, moderní svět odcizil člověka člověku. Tak jak to dnes vypadá, lidé už nepotřebují přátele, spolence a spolky. Vystačí si s moderní technikou, s televizí, s telefonem a počítačem. *Facebook*, který současnou generaci vystihuje jako *look at me (koukni se na mne)*, ale jinak se mi vyhýbej, odcizuje lidi od sebe.

Je samozřejmé, že svět nelze zastavit a mnohdy ani změnit. Stačí však několik jedinců, kteří si dokážou ještě uvědomit, že správný člověk je společenský a nikoliv ostrov jen sám pro sebe!

Tito lidé můžou zabránit tomu, aby ani v budoucnosti nenastal pomalý a jistý konec *Československé Podpůrné Jednoty* - našeho klubu. (pozn. stále Československá).

Vilém A. Kun

EXPERIENCE EDENVALE AERODROME
A beautiful place to fly and dine

- Bistro 26 Restaurant
- Hangar Rentals
- Czech Manufactured Ultralight Aircraft for sale
- Self Serve Fuel Station
- Runway Lights
- Automatic Weather Observation Station (AWOS)

EDENVALE Aerodrome **BISTRO 26**

5195 Hwy 26 East | Stayner, ON | L0M 1S0 | Tel: (705) 428.3112
 www.edenflight.com | www.bistro26.ca | info@edenflight.com

For reservations please call (705) 428.4703 or email us at info@bistro26.ca

UŽ 12. Hudobno-Poetické Skvosty
v spolupráci s MMI uvádzajú:

Scenár a réžia:
OLGA TUROKOVÁ

V nedeľu, dňa 28. Apríla 2013 o 4 hod.
popoludní

VSTUPNÉ : \$ 20

Reštaurácia PRAHA 450 Scarborough Golf Club
Rd. Toronto, rezervácie na tel.č. 416/350-1239

Paní Marie Zieglerová a Zlatá bula (sicilská?)

Milí čtenáři, snažte-li se rozluštit, co může mít společného paní Marie Zieglerová, žena v tomto třináctém roce 21. století mladistvě čilá a pracovitá (a mnoha směry talentovaná) a Zlatá bula (možná sicilská, ale tím si nejsem jist-jedinou Zlatou bulu, o které jsem našel zmínku, měl na svědomí Karel IV, který jí trvale ustanovil České království za jednoho z "Voličů svatě říše římské"), tak bych Vám radil, abyste se na to tak po pěti hodinách luštění vykašlali, poněvadž na to nepříjete. Nepřišel jsem na to ani já a já si ten titul vymyslel. Jak jsem k tomu titulu přišel? Se svými poznatky se vám svěřím ke konci článku. Ale napřed se musím zmínit, o co vlastně jde.

Kdo je paní Marie Zieglerová (dovolila mi, abych jí říkal Mara nebo dokonce jen Ma)? Žena, která píše krásné básně, bajky a učila češtinu, pěstuje vzácná psiska, se svojí vnučkou se cvičí v různých odrůdách přechodníků, a já ji znám hlavně jako korektorku článků v *CzechFolks.com Plus* a ještě obdivněji jako grafičku, která ty články zdobí fotografiemi a malými grafickými zázraky. Setkal jsem se s ní fyzicky jenom jednou v jejím kouzelném domově, který už slavil sté narozeniny ve vesnici blízko Luhačovic. Ten domov se chlubí pěknou polohou a stromy a keři a květinami, a hlavně svojí paní. Ale e-mailů jsme vyměnili stovky a telefonních hovorů desítky.

Snad bych se měl zmínit i o *CzechFolks.com*: začal to v červnu 2008 a začali to manželé, Daniela Olszová a Paul Nelson. K prvnímu výročí založení *CzechFolks.com* Daniela napsala: *CzechFolks.com jsou stránky, které jsou věnované českému a slovenskému kulturnímu dědictví... Před rokem jsme byli jen dva Češi (v překladu 'Czech folks')*.

Oba jsme Čechoameričané a mluvíme plyně oba jazyky... I když máme mnoho našich příbuzných v České republice, jsme silně spojeni se Slovenskem, odkud pocházejí naši prarodiče... Před méně než šesti měsíci (v polovině května) jsme také představili další část našeho magazínu s názvem *CzechFolks.com PLUS*. Díky našemu partnerovi *Pozitivní-Noviny.cz* jsme se seznámili s mnoha talentovanými autory, kteří byli nadšeni s možností s námi spolupracovat.

Paní Mara historii této pozoruhodné instituce načrtla po jejím zániku:

Curriculum vitae - CzechFolks.com PLUS

Webové stránky *CzechFolks.com.Plus* vznikly v květnu 2009 laskavostí majitelky amerického krajanského webu paní Daniely Olszové a jejího manžela Paula Nelsona (San Diego) *CzechFolks.com*. Duší a hýbatelem se stal Václav R. Židek, úspěšný výtvarník "(a také znamenitý redaktor a nadšenec pro očistu českého politického života - poznámka autora), který kolem sebe v krátké době shromáždil mnoho výborných autorů různých žánrů jako jsou například Luděk Frýbort, Tomáš Zárecký, Milan Dubský, Marta Urbanová, Josef Absolin, Josef Čermák, Stanislav Háber, Hana Juračáková, Ivan Kolařík, Blanka Kubešová, Milan Richtermoc, Miroslav Síg, Láďa Křivánek, Eduard Světlík, Luděk Topka, Tomáš Mácha a řada dalších... a také vynikající ilustrátory a malíře jako jsou František Kratochvíl, Miroslav Šesták, fotokolážista i autorka povídek a pohádek paní Marie Zieglerová a paní Olga Janíčková, Eva Rydrychová, mladé výtvarníky-kreslíře Janu Pilgrovou, Romana Kolbicha, Ivu Pospíšilovou...

Není možné v rozsahu tohoto článku vyjmenovat všechny autory, kteří se více jak čtyři roky podíleli na vydávání tohoto ilustrovaného magazínu, laskavý čtenář

najde jejich jména i články na adrese www.czechfolks.com/plus

Vydávání magazínu bylo z technických, organizačních a provozních důvodů ukončeno k 1. březnu 2013, stránky zůstaly přístupné pro čtenáře.

Když bylo po všem, nějak se mi (a mým luhačovickým přátelům, PhDr. Ireně Voštové a jejímu manželovi arch. Miloši Bařinkovi) podařilo přimět paní Marii Zieglerovou, aby udělala kopie všech článků, které jsem kdy pro *Czechfolks.com/plus* psal a také kopie svých povídek a pohádek a poslala mi to. A ona, duše andělská, to slíbila. A tak jednoho dne ke konci března na mne někdo zazvonil, že má pro mě poštu. Přines mi ji nahoru a já nechtěl věřit, že je to pro mne: veliká krabice krásně zabalená. Položil jsem ji na postel a hlavou mi bleskla tři slova: Zlatá bula sicilská! Úvodní stránka vybičovala moji ješitnost do hysterického záchvatu. Hlavně mě dojala fotografie s orlem: je fotokoláž z fotografií, které na chalupě na Georgian Bay udělal pastor evangelického kostela sv. Pavla v Torontu, Rev. Ladislav Petr Kozák. A Mara - jak dolejší fotografie dokazuje - si s tím pohrála.

Josef Čermák

Články pro *CzechFolks.com Plus*
2009 - 2013

Od února 1948 naše rodná země zažila málo radostného. Máme-li soudit podle medií, čest, laskavost, štědrost a soudnost jako by v té zemi vyhynuly. Proto jsem tak vděčný za ty čtyři roky spolupráce s lidmi kolem *CzechFolks.com/plus*. Nejen s paní Zieglerovou a s panem Židkem, ale i s autory a ilustrátory, s kterými jsem přišel do styku. Všichni ve mně utvrdili víru v dobrého genia našeho národa. Prosím je, aby přijali můj dík.

Josef Čermák

(Vysvětlivka o Zlaté bule sicilské, kterou jsem dostal od paní Marie Zieglerové: byla udělena v Basileji 26. září 1212 Přemyslu Otakar I. budoucím římským císařem Fridrichem II za podporu, kterou mu Přemysl Otakar I poskytl v boji o říšskou královskou korunu. Bula uznala dědičnost královské hodnosti českých králů. Jmenuje se *sicilská*, poněvadž Fridrich I disponoval tehdy pouze pečeti sicilského království.)

BARBARA HAŠČÁKOVÁ
in TORONTO !!!

DISKOTÉKA S BARBAROU HAŠČÁKOVOU
SATURDAY, 20. APRIL 2013 | 7 PM
EVENT DIRECT MUSIC CLUB
505 QUEENSWAY EAST, UNIT 2
MISSISSAUGA, ON L5A 4B4

www.barbarahascakova.com
Facebook: <https://www.facebook.com/CzechFolks.com>
Twitter: <https://twitter.com/CzechFolks.com>

ENTRANCE FEE \$15
CHILDREN FREE

Po Evropě fouká vichr, krachne euro, smete Kypr

Nemám ve své rozsáhlé sbírce pohlednic ani jednu z Kypru - odeslanou z Kypru a s kyperskou poštovní známkou; soudím, že před měsícem byl Kypr *terra incognita*, a poslední týden hlaholí kyperská kalamita na prvním místě v médiích. Co se stalo, že nic se stane poplašným signálem pro celou Evropu i globální finanční stabilitu?

Kypr je teď co se nazývá kuchyň Evropské Unie; každý ví, že se hosté do kuchyně nevodí, i když z kuchyně vanou vůně pochoutek i smrad připálené pečené. Taky se říká, že kdo nesnáší horko, ať vymázne z kuchyně, a to teď finanční ministři EU dělají, protože ta pečené je připálená na vyhození.

Kyperská historie je proklatě zamotaná; dlouho patřila antickému Řecku, pak Římu a pak Byzanci; v roce 1571 Kypr krvavě připojila Otomanská říše jako výhodný přístav a od té doby je populace Kypru z větší části řecká a zčásti turecká. Po první světové válce Kypr převzali pod dohled vítězné mocnosti, a v 1924 se stal Kypr samostatným státem s nesvornou populací křesťanů a muslimů.

V roce 1974 Kypro okupovali Turci, aby uchránili tureckou menšinu a zasáhlo OSN, aby se Kypřané nepovraždili navzájem. Po krachu a rozpadu SSSR brzo objevili Kypr ruští oligarchové jako daňové nebičko a shovívavé bankovnictví, které přijímalo od ruských usedlíků kufry špinavých peněz a prali tyto peníze ve velkém. Postupně Kypr zaplnilo půl stovky tisíc Rusů, kteří objevili lepší klima i příhodný ekonomický labyrint pokřivených bankovních regulí.

Dá se říct, že dvacet let Kypr prosperoval na šmelině s penězi pod tichým dohledem EU a euro měny přijaté Kyprem v 2006. Finanční bankrot Řecka od roku 2010 strhl vysoký podíl kyperských investic do Řecka na šikmou plochu ztrát, které v březnu praskly. Další finanční pomoc banky EU byla svázána s příspěvkem od kyperských bank, a když jde o miliardy, tak se tradičně myslí, že se to malých vkladatelů netýká. Čtenář zpráv z Kypru si povšiml pendlování kyperského premiéra mezi Nikósií a Moskvou od počátku krize. Proskočily zprávy o několika miliardové půjčce Kypru výměnou za práva pro ruské těžební společnosti. Pikantní je komunistická epizoda kyperského novověku: V roce 2008 byl prezidentem zvolen Demetris Christofias, který vystudoval v Moskvě a byl šéfem komunistické strany Kypru. Jeho zasahování do bankovnictví lze vyslovit jako jednu z příčin kyperské finanční kalamity. Zda se, že jeho každoroční výlety na schůzku do Moskvy s tamními vládci nepřinesly to správné ovoce.

Na počátku finančního kolapsu v únoru 2013 rezignoval. Jeho další právní problémy se týkají výbuchu munice v přístavu v roce 2011, kdy jej policie přímo obvinila jako původce, což popřel.

Problém nastal, když vláda navrhla oloupit vkladatele o 10, 20, 30% jejich vkladů a lidé vyrazili do ulic vybrat své úspory z bank, které hotové peníze neměly a zavřely před Velikonocemi dveře až do úterka. Ministři EU uplácali dohodu, která se jeví jako řešení, ale toliko náplast na krvácející vřed, a na chvíli a s všeobecným porozuměním, že Kypr bude první vystupující z EU i eurozóny.

Podle znalců jsou už kyperské libry, původní peníze, natištěné a vkladatele během několika měsíců budou vyzvedávat namísto eura kyperské libry a formou řízené inflace se srovná kurs eura a libry na jakousi snesitelnou úroveň, aby se vlci, rozuměj občané, nažrali a Kypr zůstal samostatnou zemí.

Co komu záleží, jestli platí v obchodě eurem nebo librou? Hlavní je, že prodejce přijme inflační libry i euro za své zboží; a když kyperské vládě budou chybět peníze na výplaty státních zaměstnanců, libry vytiskne, a život jde dál.

Není žádným mezinárodním nebezpečím, když Kypr vystoupí z EU i eurozóny; Kypr je malá ryba, v tomto případě laboratoř, kde se to zprubuje pro větší ryby jako jsou Řecko, Itálie, Španělsko, Portugalsko a Irsko; hlavní delikventní finanční unie.

To mi potvrdil Robert Hill, můj přítel z Royal Bank, kterému jsem šel popřát vesele Velikonoce a tahat rozumy. Robert mi rád vysvětluje finesy bankovnictví a

otázka *Co ten Kypr?* ho potěšila a ptal se jestli mne zajímá historie kyperské finanční kalamity anebo řešení? „Řešení, ovšem,“ vypísknul jsem chtivě a Robert řekl: „Banky se musí otevřít, lidem dát jejich peníze na nákup nezbytností; já bych vyplácel kyperské libry v kursu jedna k jedné k euru s vysvětlením euro nemáme, protože nemají dost euro měny na pokrytí vkladů; vlastně se ví, že mají v hotovosti asi desetinu.“

„A lidé libry přijmou?“

„Co jim zbývá, lidé potřebují chleba, máslo a mléko, a jestli platí eurem nebo librou, to přece nic neznamená; peníze jsou jenom převod mezi cenou různého zboží. Anebo musí začít směnný obchod boty za chleba, což není moc praktické.“

„Jak dlouho bude trvat srovnání eura s librou?“

„To nebudu trvat dlouho,“ zamyslel se Robert, „protože libra bude mít takovou cenu jak je podložená prací a službami a Kypr má turistickou sezónu před sebou a

turisti přijedou s eury a budou chtít službu a zboží...“ „Takže to Bobe nevidíš jako katastrofu?“

„Vůbec ne,“ řekl Robert, „leđa jako tichý přesun od ekonomiky řízené z Bruselu na ekonomiku řízenou z Nikósiie. Nejvíce krávu nadělají ruští mafiáni, což nikoho mimo Kypr nebolí.“

„A ostatní země eurozóny budou následovat?“

Opět se zamyslel a řekl, že nevidí jinou cestu než návrat ke státním penězům jako řešení ekonomické diktatury z Bruselu potahovaného provázky z Německa. Zvedl jsem se k odchodu a Robert řekl: „Jestli Kypr padne před letní turistickou sezónou, anebo až po ní, to se uvidí, ale na pár let bude Kypr nejlacinější dovolená ve Středomoří.“

„Na to jsem moc zvědavý,“ řekl jsem ve dveřích, „protože nutné potřebuji hezké pohlednice z Kypru do své sbírky pohlednic.“

Rost' Firla - Sudbury

On the occasion of the 10th anniversary of Czech Television programming in Ontario, Nova Vize invites you to the second annual:

The Golden Age Gala

This Gala is held under the auspices of the Consul General of the Czech Republic, Mr. Vladimír Ruml

Join us for an evening of world-class entertainment and dance, featuring live performances by stars of the Czech and Slovak music scene, singers: **Martha & Tena Elefteriadu** and **Monika Stanislavova**

Hosted by the seriously funny Canadian musician, entertainer and radio personality, Jaymz Bee.

Dance performance and instruction by Francisco and Elmarie from the TOUTAVAIL DANCE STUDIO
Music by FROM EUROPE WITH LOVE
...and the one-of-a-kind Silent Auction and Draw with exciting prizes!

\$140.00 single ticket
\$1200.00 for table of 10
Tickets available at:
TEL: 905-891-5690 Lubika
or 647-608-1713 Vera
WEB: www.goldenagegala.com (Paypal)
EMAIL: info@goldenagegala.com

Saturday, May 4, 2013
Champagne reception at 6:00 P.M.
Dinner at 7:00 P.M.
Followed by entertainment and dance

Mississauga Grand Banquet & Convention Centre
35 Brunel Road, Unit 7
Mississauga, Ontario L4Z 3E8

Evangelické obrazoborectví

Stalo se dávno v šedesátých letech minulého století. V jídelně Bohosloveckého smináře v Jirchářích byl obraz Miroslava Rady *Ležáky*. Obraz velký téměř jako Picassova *Guernica*. Námětem podobným Picassově *Guernice*. Na rozdíl od Picassova obrazu, který je v madridském Pradu se k němu mohlo přiblížit a dokonce nebyl nikým hlídán (bohužel). A kdyby si ho chtěl někdo vyfotografovat, tak mohl. Nevím, jestli to někdo učinil nebo ne. Pokud ano, tak dobře učinil, protože *Guernica* stále existuje a spolu s ní miliony fotografií. Obraz *Ležáky* dopadl jako obec, které byl věnován.

Obraz byl v jídelně několik roků. Jednou spadl. To se konec konců stává. Nejen že ho nikdo nepověsil zpátky - byl to obraz velký, ale zůstal opřený o stěnu v jídelně.

Nebylo to pěkné ani útulné a tak někdo rozhodl, že je nutné obraz uklidit. Tehdy to již bylo v sedmdesátých letech se vše uklízelo. Bohoslovci-brigádníci ho odnesli vedle do učebny a umístili za klavírem. Tam byl asi další dva roky a jak normalizace pokračovala,

tak tím víc se uklízelo. Místo znepokojujících *Ležáků* se objevila v jídelně uklidňující reprodukce *Hradčan*. Jenže, co s obrazem, který je v učebně za klavírem. Přišel nový ředitel semináře pan M. Biháry a ten vzkázal malíři velice nevybíravě, ať si obraz odveze. Když se tak do týdne nestalo, tak nařídil uklízečce Blažence, aby s tím něco udělala. I stalo se. Obraz zmizel v jirchářských popelnících. Tehdejší děkan Amedeo Molnár měl slabost pro dějiny a občas fušoval i do dějin umění. Když se to dověděl vzplál hněvem. Chtl jsem napsat *spravedlivým* hněvem, ale to bych ho příliš chválil, protože jinak Amedeo patřil k fakultním normalizátorům.

Ředitel Biháry pár dnů chodil jako spráskaný pes, protože obraz měl cenu tehdejších 40 000 Kčs. A můj přítel Kozlík, kterého vyhodili z fakulty těsně přede mnou a pracoval manuálně mu zlomyslně vzkazoval, jestli nechce půjčit tři stovky.

V modlitebně v Charkovské 19 visela klasická vybledlá reprodukce evangelických symbolů

bible a kalicha. Jednoho dne jsem přišel do kostela a místo toho tam byl zcela nový obraz. Což o to, někdy v modlitebně byla nová kamna, jindy židle, tentokrát znak církve. Přišlo k ohláškám a farář Jelínek si stoupl si doprostřed modlitebny a ukázal na stěnu nad Stolem Páně: „Máme zde nový obraz od Miroslava Rady. Je na něm Bible a kalich. Bible není zavřená kniha, ale je zde otevřená. To připomíná, že ji máme číst. Kalich je udělán zpředu, protože máme k němu vzhlížet jako k naději, ale zároveň je zde kružnice. Tak vypadá kalich když do něj nahlížíme při Večeři Páně. To nám připomíná, že máme z kalicha pít. A řecká písmena alfa a omega symbolizují počátek a konec. Jsou to počáteční a poslední písmena řecké abecedy.“

Jindy při konfirmačním cvičení se nás zeptal, proč má Ježíš Kristus v obrazech Miroslava Rady úzké kalhoty - tehdy moderní *trubky*. „Protože patří do této doby.“

Když se vdávala moje sestra Olga 17. listopadu 1963, objevil se poprvé u nás v modlitebně i můj bratr Jeronym, kterého by v

té době do kostela nikdo nedostal ani párem volů. S úžasem hleděl na zcela moderní obrazy, které byly v předsálí. Tehdy takové obrazy nebyly ani v katolických kostelech natož u evangeliků. Netrvalo dlouho a objevily se i ve farní místnosti v Žitomířské ulici obrazy Pavla Rejchrtů.

Vršovický sbor ČCE měl v té době štěstí, že zde byl malíř Miroslav Rada, ale asi by se těžko prosadilo něco nového, kdyby za tím novým nestáli faráři jako Vilém Jelínek, Ctirad Novák v Kutné Hoře či Bedřich Šurman v Kobylisích. Lidi, kteří měli vztah k umění a kteří dokázali tento vztah předat mladší generaci jako jsme byli my.

Pro Katakomy a Satellite Aleš Březina

Pokračování otevřeného dopisu

Vážený pane Klimkowski,

děkuji za Váš dopis datovaný Březen 2013, potvrzující příjem mého příspěvku na postavení památníku obětem komunismu v Ottawě. Jak jste se nedávno zmínil, po vašem daru v částce tisíc dolarů - a řady darů stejné částky (včetně mého) - stačí, aby přibližně 980 lidí přispělo každou částkou tisíc dolarů a *Tribute to Liberty* bude mít dostatečný kapitál, aby památník postavil. Což, vzhledem k tomu, že v Kanadě žijí miliony Kanadčanů původem z Ukrajiny, Ruské Federace, Polska, Maďarska a jiných zemí střední a východní Evropy, by nemělo být problémem.

Potěšilo mě, že jsem dostal Váš děkovný dopis, poněvadž to bylo první znamení, že jste obdržel můj otevřený dopis (byl v něm můj příspěvek) datovaný 2. března 2013, v kterém jsem načrtnul historii tohoto pamětního projektu, jak ji znají členové *Open Book Group* (a jak si ji sám pamatuji). Váš děkovný dopis se nezmiňuje o obsahu mého otevřeného dopisu, v němž zaznamenávám své svědectví o událostech vedoucích k daru státního pozemku na postavení památníku uprostřed Ottawy. Ale zmiňuje se o úspěších *Tribute to Liberty*:

*Souhlas National Capital Commission k postavení památníku na státním pozemku

*Oficiální podpora kanadské vlády

*Dar státního pozemku na postavení památníku uprostřed Ottawy

Ani zmínka o *Open Book Group*. O OBG není zmínka ani v informaci o *Tribute to Liberty* na google. Dovolte, abych stručně připomněl svoje stanovisko (tento dopis je pokračováním otevřeného dopisu z 2. března 2013). Myslím si, že co dlužíme milionům obětí komunismu především je úcta a pravda a všechno, co žádám já, je poctivost a pravda. Všecko, co žádám je, aby oficiální informace, zveřejňované *Tribute to Liberty*, přiznaly zásluhy lidí, kteří stáli u kolébky památníku, ministru Jasonu Kenneymu a velvyslanci České republiky v Kanadě, Pavlu Vošalíkovi; aby přiznaly nemalý příspěvek Zuzany Hahnové, která organizovala první schůzky torontských etnických skupin a příspěvek skupiny *Open Book Group*, kterou rovněž ustavila: že OBG hrála stejně významnou roli jako *Tribute to Liberty* při podávání žádosti *National Capital Commission* a při konferencích, v kterých se rozhodovalo o jménu památníku (OBG při konferencích zastupoval člen Kanadského Sokola); aby přiznaly příspěvek Charleyho Coffeyho, QC a informovaly veřejnost, že National Capital Commission udělilo povolení postavit památník na státním pozemku "Tribute to Liberty with Founding Partner, Open Book Group" (*Tribute to Liberty* se zakládajícím Společníkem *Open Book Group*). Také si myslím, že historie tohoto projektu, jak je popsána v mém otevřeném dopisu z 2. března 2013 by měla být součástí oficiální historie památníku.

Pane Klimkowski, prosím, abyste chápal, že nechci upírat zásluhy komukoliv, kdo jakýmkoliv způsobem přispěl k vybudování památníku. Jako Vy doufám, že tento projekt bude brilantně úspěšný a přinese čest lidem, jimž tak mnozí z nás tolik dluží.

Josef Čermák

Tři hospody v centru Toronta Na pípě padesát evropských piv

mezi nimi

Pilsner Urquell!

K tomu evropské jídlo po celý den

Otevřeno sedm dní v týdnu od 11 do 2 ráno.

Town Crier Pub

115 John St.
poblíž Queen St. W.
Toronto, Ontario M5V 2E2
Tel.: 416/204-9502
E-mail: towncrierpub@atf.ca
www.towncrierpub.ca

Village Idiot Pub

126 McCaul St.
poblíž Dundas W.
Toronto, Ontario M5T 1W2
Tel.: 416/597-1175
E-Mail: idiot@atf.ca
www.villageidiotpub.ca

Sin&Redemption

136 McCaul St.
poblíž Dundas W.
Toronto, Ontario M5T 1W2
Tel.: 416/640-9197
E-Mail: sinners@atf.ca
www.sinandredemption.com

NAJLEPSIA ZABAVA ROKU

JUNIALES

NA PODPORU SLOVENSKÝCH A ČESKÝCH MEDIÍ V ONTARIU

Sobota 1. Juna 2013

Tickets \$65.00
Table for 10 - \$600.00

Cocktails 6.00 p.m.
Vecera 7.00 p.m.

Marka Rajna Jan Vaculík Zolo Lebo & Avalanche

Dusan Grun

Banquet Hall of Cyril and Methodius Church
5255 Thornwood Drive, Mississauga

For tickets please call: WEST - Jan Kosiba 905 812 5503 / e-mail: jano23@hotmail.com
EAST - Lado Soudek 416 801 2490 / email: atelierone@yahoo.ca

Sponsored and supported by:

V osmdesáti sedmi letech zemřela Margareta Thatcherová

Vlastně všechno, co potřebovala ke své závratné kariéře, se naučila od svého tatínka, vlivného obchodníka se smíšeným zbožím v Linconshiru, jehož krédo v podstatě bylo: Odvedme každý den poctivou práci za poctivou denní mzdu; žijme v mezích svých prostředků; dejme si něco stranou pro horší časy; platme své účty včas; podporujeme policii.

Velká Británie, kterou zdědila v roce 1979, když jako první (a zatím poslední) žena se stala její ministerskou předsedkyní, byla doma hospodářsky a mezinárodně mocensky na zdánlivě nezastavitelném sestupu. Thatcherová neměla ráda unie (byla tak daleko napravo, jak je možno civilizovaně jít) a rozdala si to s nejmocnější a nejdivočejší unií v zemi, Národní unií horníků, a vyhrála; zastavila subvencování oceláren a dolů, které nebyly schopné konkurovat se zahraničními firmami; privatizovala státní podniky. Přivodila tím masivní nezaměstnanost a dodnes trvající nenávisť postižených vrstev. Ale Velká Británie se během její vlády stala jednou z neúspěšnějších ekonomik a vzorem pro jiné státy.

V mezinárodní politice vytvořila spolu s Ronaldem Reaganem, Brianem Mulroneym a Helmutem Kohlem konzervativní blok, který spolu s Lechem Walesou a pozdějším *polským* papežem Janem Pavlem II. přivodil - bez jediného výstřelu (kolik dobrého mohly triliony dolarů, užitá na vyzbrojení armád protikomunistického i komunistického bloku, udělat) - rozklad Sovětského svazu (byla to Thatcherová, kdo první viděla Michaila Gorbačeva jako někoho, s kým by západní demokracie mohly jednat). S USA se rozešla v otázce Falklandských ostrovů, jichž se pokoušela zmocnit Argentina (a Spojené státy s ní souhlasily) a Thatcherová k ostrovům vyslala válečné lodě, které to argentinské vládě rozmluvily. S Mulroneym - který se jí nezdál dost konzervativní - se v roce 1986 střetla v otázce sankcí proti rasové segregaci v Jižní Americe: Mulroney sankce podporoval, Thatcherová byla proti.

Za zmínku stojí i její "kanadská" epizoda: v roce 1980, po té, co vyhrál svoji druhou volební kampaň a quebecké referendum, Pierre Trudeau se rozhodl repatriovat kanadskou ústavu, což tehdy ještě vyžadovalo jednotný kanadský postoj a schválení britským parlamentem. Trudeau, jehož politická filosofie se ostře lišila od filosofie Thatcherové (ale byli si mimořádně podobní v odvaze riskovat a stát na svém stanovisku), jí informoval o plánu své vlády i o tom, že vzhledem ke Quebecu, jednotný kanadský postoj není možný. Thatcherová slíbila, že bez ohledu na to, budou-li všechny provincie souhlasit s postojem kanadské vlády, ona ho bude podporovat.

Patří k výraznějším ironiím politického života, že její kariéra nebyla ukončena porážkou ve volbách, ale vzpourou v její vlastní straně (té vyhrála troje volby), která ji přiměla k rezignaci v roce 1990. Její smrt 8. dubna pozdravily s nadšením (a ne zrovna vznešeně) dělnické kruhy, zvláště v oblastech, které její akce zdecimovaly, a v Argentině a v Severním Irsku (odmítla udělat ústupky vězněným příslušníkům Irské republikánské armády, kteří vyhlásili hladovku a deset jich umřelo). Na druhé straně všichni konzervativci pěli chvalozpěvy (mezi nimi i Václav Klaus a Conrad Black) a dnešní konzervativní britský ministerský předseda, David Cameron, o ní řekl: "Zachránila naši zemi: A věřím, že bude viděna jako největší britský mírový ministerský předseda." (V roce 1981 byla ve výzkumu veřejného mínění hodnocena jako nejnepopulárnější britský vůdce všech dob).

Pravděpodobně za nejobektivnější je možno posuzovat názor Tony Blaira, pozdějšího britského ministerského předsedy za Labour Party: "Málokterému vůdci se podaří změnit politický terén nejen v jeho vlastní zemi, ale ve světě." Je možné být ostře kritický k její filosofii, ale zdá se mi skoro nemožné neobdivovat její statečnost v hájení a prosazování své politické pravdy, její odvalu riskovat, její věrnost sobě samé. Byla známa jako *železná dáma*. Ale ti, kteří ji znali blíž, ji - jako privátní osobu - viděli i jinak. Na příklad Brian Mulroney: "V soukromí byla vlídným, laskavým,

přemýšlivým, zdvořilým, a ohromně zábavným člověkem." Mulroney ve svém rozloučení vzpomíná i na své poslední setkání s touto ženou, která se na vrcholu své slávy zdála skoro vymykát všeobecnému lidskému údělu. K stáru již to nebylo tak slavné. Mulroney ji pozval před půl druhým rokem v Londýně na oběd. Přišla se svým někdejší poradcem pro zahraniční politiku. Ke konci oběda Mulroneymu řekla: „Musím jít domů udělat Denisovi čaj.“ Při tom nějak nezaznamenala, že její manžel Denis zemřel před deseti lety... (Kde je tvůj štít světská slávo?)

Josef Čermák

Za Taťánou Sahánkovou

Taťána Sahánková - jaká ta byla bojovnice! Narodila se 2. listopadu 1922 v Praze (stejně jako její matka Františka; Taťánin otec, Emanuel se narodil v Kojetíně a její bratr, také Emanuel, se narodil v Brně). Tyto informace jsem dostal od Taťánina přítele, washingtonského právníka Rene Dupui - od doby, kdy jsem si s ní a její maminkou u Milušky Peřinové v Torontu povídal o jejich životě, uteklo strašně moc vody a já mnohé zapomněl... Její tatínek byl ze selského rodu a za druhé světové války byl v Londýně tajemníkem ministra Benešovy vlády, Mons. Šrámka. Jeho žena a děti zůstali doma a v nacistickém protektorátu si užíli peklo - myslím, že to bylo v nějakém sběrném táboře, kde si maminka Taťány přivodila zranění, které jí týralo zbytek jejího života. Po válce se všichni sešli, manželé i jejich dvě děti.

TAŤÁNA SAHÁNKOVÁ

Taťána studovala na Karlově univerzitě práva a po pádu komunistického režimu dostala doktorát práv. Pak už si jen pamatuji, že v Torontu studovala na Torontské univerzitě - získala *master degree* v oboru knihovnických věd - a určitou dobu v Torontské knihovně i pracovala. Pak přesídlila do USA, kde pokračovala ve studiích (promovala jako PhD. v knihovnických vědách na *University of Texas*, pracovala v knihovnářských fakultách předních amerických univerzit a v roce 1979 si zažádala o místo v knihovnickém a výzkumném oddělení kanceláře prezidenta Spojených států. Nezvykle pochvalné doporučení pro ni napsal Zbygniew Brzezinski, prezidentův národní poradce. Taťána místo dostala a zastávala ho 31 roků. Do penze odešla v roce 2011 jako *Acquisition Librarian, Library and Research Services, Executive Office of the President of the United States*. Ještě dnes, když se podíváte na google, tam najdete její jméno v seznamu členů prezidentské kanceláře. Najdete ho i v čestné listině dárců organizace *Kidney and Cancer Association* a v záznamu akcí *The Czech Center Museum* v Houstonu.

Jako její maminka i Taťána byla statečná žena. Obě svůj osud nesly s důstojností hrdinek řeckých tragédií. Taťána někdy před deseti lety onemocněla rakovinou, ale ani rakovina, ani věk ji nedonutily vzdát se svého zaměstnání. Sloužila pod několika prezidenty, nejdéle pod 43. presidentem USA, George W. Bushem. Koncem března mi její torontská polská přítelkyně (a také přítelkyně Milušky Peřinové a jejích českých přátel), Halina Novak sdělila, že Taťána je v rehabilitačním středisku a dala mi její telefonní číslo. Příští den ráno jsem ji zavola. Chvilí trvalo než vzala telefon. Její hlas zněl unaveně. Vyměnili jsme několik vět a pak mě prosila, abych jí odpustil, že už musí skončit. Několik málo dní později, 1. dubna ráno, zemřela. Její přátelé ve Washingtonu plánují oslavu jejího nevšedního života. Někdy mi připadá, že je možná snadnější umřít, než stát u hřbitovních bran a loučit se s jedním přítelem za druhým.

Josef Čermák

Malý dopis z náměstí Míru

Rudolf Battěk (1924 - 2013)

Ve strašnickém krematoriu jsme se před týdnem loučili s Rudolfem Battěkem. Stará garda už odchází, ale ještě nás - Havlových sirotků - bylo kolem 150: Vlasta Chramostová, Jiřina Šiklová, Jan Ruml, Saša Vondra, Jiří Gruntorád, Dana Němcová a další známí i méně známí.

Byl to jeden z nejobdivuhodnějších lidí mého života. Spřátelili jsme se v roce 1968, kdy Ruda nastoupil svou dráhu soustředěné a nikdy nepolevující veřejné činnosti. Od mládí byl akční a není divu, že ho Klub angažovaných nestraníků zaujal pár týdnů poté, co byl veřejně založen. Battěk byl totiž celý život nejen angažovaný občan, nýbrž také do morku kosti NEkomunista. Zatímco mnoho jeho vrstevníků (a pozdějších disidentských druhů) podlehl v mládí svůdné vidině „spravedlivějšího řádu“, on byl vůči komunistickému šálení vždycky imunní. Protože ale byl laskavý a chápavý, nebyl ani zarputilý ANTIkomunista. Jen občas poznamenal o někom takto poznamenaném, „to víš, má v sobě komunistický gen, toho se těžko zbavíš...“

Po roce 1969 jsem už Battěkovy disidentské aktivity, působení v Chartě 77 a opakovaná věznění pozorně a s tíhou v duši sledovala zpoza Atlantiku. Naposledy opustil komunistický kriminál v roce 1985 a krátce nato jsme se po dlouhé přestávce znovu sešli. Pak setkání přibývalo. Jezdili jsme tehdy s americkými pasy do Československa za stárnoucími rodiči a Ruda nám pokaždé barvitě líčil své zkušenosti s estébáky. Přestože režim zcela evidentně mlel z posledního, většina z nás ještě netušila, jak dramaticky se brzy promění naše životy. Že například Rudolf Battěk se stane předsedou Sněmovny lidu a místopředsedou Federálního shromáždění.

O dalších pár let později jsem připravila k vydání Rudovy dopisy z vězení, kterých během téměř desetiletého pobytu v šesti věznicích (ve třech etapách) napsal více než 200. Kniha vyšla s názvem *Jako Červenéj Karkulák* na podzim 2002. Je to pozoruhodné svědectví o výjimečné osobnosti v jednom z nejponuřejších období moderních českých dějin. Způsob a forma, jakými Battěk odmítal podrobit se normalizační diktatuře, byly tak unikátní, že musel bolševiky dohánět k šílenství. Jak to, že se jich nejen nebál, ale navíc se jim ještě vysmíval? Co asi táhlo hlavou vězeňskému cenzorovi, když četl: *Vězeň má být taktní, ohleduplný, veselý, optimistický a s jasnou a radostnou perspektivou?*

Komerční úspěch kniha neměla, důležité však je, že existuje. Představuji si, že za pár let (třeba k stému výročí narození v roce 2024) vyjde o Rudolfu Battěkovi poutavě napsaná historická monografie, pro kterou bude *Karkulák* jedním z výchozích primárních zdrojů. Bude to strhující příběh statečného člověka v časech zbabělosti a zároveň moudré povzbudivé čtení, při němž se čtenář často zasměje - protože autor z Battěkova někdy až překotně chrlivého stylu vybere jen ty nejpřesnější a nejzářivější perličky.

Po smrti milované manželky Dášy žil Ruda v kunratickém domku svého syna Pavla. Občas jsem mu telefonovala a chodila ho navštěvovat. Naposledy začátkem minulého prosince. Byl už křehoučký, ale ještě chvílemi žertoval a usmíval se svým vřelým, trochu klukovským úsměvem. Když jsem ho však objala na rozloučenou, věděla jsem, že už je to naposled.

29. března 2013

Jiřina Rybáčková

Historie sjednocení Evropy

Je nesmírně zajímavé se začít do historie pokusů o sjednocení Evropy. Kolik století se o to pokoušeli vzdělanci celé Evropy a jak nadčasové byly jejich myšlenky. Já osobně se ale přikláním k názorům Voltaira z roku 1751 a George Sorela z roku 1907, jehož jasný pohled na složení evropského obyvatelstva je platný ještě dneska. Dnešní situace je snad ještě horší vzhledem k obrovské migraci lidí ve světě, umocněná bouřlivým rozvojem techniky a nesmiřitelnou touhou po moci, bohatství a ovládnutí světa, což není nic nového vzpomeneme-li Hitlera v poslední evropské tragédii.

Plány na sjednocenou a kooperující Evropu nejsou jen výmyslem dvacátého století, kdy Evropa došla na samý práh možnosti sebezničení. O podobě Evropy, kde by byl zajištěn trvalý mír uvažovali filosofové, teologové, právníci, umělci a vědci už od středověku.

O vánocích roku 800 korunovací Karla Velikého na císaře říše římské bylo dovršeno obnovení správní a politické jednoty centra západní Evropy, která vzala za své pádem západořímské říše. Zároveň byly tímto aktem položeny základy universalit evropského středověku, vycházející z dvojí nadnárodní moci papežství a císařství. Karolínská říše se sama označovala za Evropu. Vyhraňovala se tak vůči islámu, ale i výhodní křesťanské Byzanci. Zakladatelé evropského společenství po druhé světové válce se vědomě přihlásili k odkazu Karla Velikého.

V roce 1306 francouzský právník a politik Pierre Dubois navrhl v letech 1306 - 1308 vytvořit mezinárodní koncil z řad církevní a světské aristokracie, který by svolával papež a který by byl ve spolupráci s panovníky arbitrem mezi znesvářenými stranami a bránil tak vypuknutí válečných konfliktů na kontinentě. Cílem bylo obrátit vojenské síly proti vnějšímu nepříteli v době silicích arabských nájezdů.

V roce 1310 jeden z nevyznamnějších italských básníků Dante Alighieri ve svém spise *De monarchia* představil vizi nové římské říše, která by byla jediná schopna tehdejší společnost obrodit opírajíce se o očištěné papežství a císařství. Císař by měl svrchovanou moc ve všech světských otázkách.

Ve snaze dostat husitské Čechy z politické izolace navrhl český král Jiří z Poděbrad v roce 1464 vytvořit v Evropě unii křesťanských států, která měla bránit vzájemným konfliktům a společně čelit vnějšímu nepříteli - vzcházejícímu se tureckému nebezpečí. Unie měla mít společný legislativní orgán a smírní soudní dvůr, který by rozhodoval spory mezi státy. Předsednictvo by fungovalo na základě rovnosti hlasů jednotlivých panovníků a mělo rozhodovat o vojenských taženích hrazených ze společné pokladny, do které by členské země přispívaly desátkem svých příjmů.

Pro zajímavost zde je část návrhu Jiřího z Poděbrad na vytvoření mírové unie křesťanských států:

A proto toužíce po tom, aby takové války, loupeže, zmatky, požáry a vraždy přestaly a chvály hodnou jednotu do potřebného stavu vzájemné lásky a vzájemného bratrství byly uvedeny, rozhodl jsem se vytvořit takový svaz spojenectví, míru a svornosti, jenž by pro úctu k Bohu a pro zachování víry

neotřesitelně trval ve formě, jak dále následuje...

V roce 1516 holandský humanista Erasmus Rotterdamský vydává spis *Institutio principis christiani (Výchova křesťanského vládce)*, který věnoval budoucímu císaři Karlu V. Ve svém díle spojuje tradici antické a křesťanské vzdělanosti „zdravého lidského rozumu“ a podtrhuje význam humanistického vzdělání panovníka, prosazování mírnosti a nekonfliktního soužití států zajišťováním rovnováhy mezi křesťanskými knížaty.

Ve stejné době vycházejí další dvě díla, která předurčují vývoj evropského myšlení. Roku 1513 vydává Florentin Niccolo Machiavelli svého *Vladaře (Il principe)*. Na rozdíl od Erasma Machiavelli naopak oddělil politiku od morálky. Vláda by se podle něj neměla opírat o neměnné principy převzaté z teologie či filosofie, ale měla by vycházet ze zkušeností, být pragmatická a podřizovat se právě aktuální situaci.

Do třetice roku 1516 vydal anglický státník a myslitel Thomas More svou slavnou *Utopii*, ve které vypráví příběh fiktivního ostrova ctnostných pohanů, kteří žijí v přirozeném stavu řídicí se rozumem. Rozum obyvatele *Utopie* dovede ke ctnostem, které předčí i křesťanství, kdy je soukromé vlastnictví nahrazeno vlastnictvím společným. Jako by v těchto třech autorech konstituovaly tři politické proudy moderní Evropy, křesťansko demokratický, národně liberální a socialistický.

V roce 1625 geniální holandský právník, filosof a dramatik Hugo Grotius, *Otec mezinárodního práva*, díky kterému se prosadila svoboda námořní plavby a na kterého se odvolává Společnost národů i OSN, ve svém díle *De Jure Belli ac Pacis (Oplánu války a míru)* navrhoval nadstátní shromáždění, kde by se rozhodovaly spory mezi jednotlivými panovníky nezainteresovanými členy, kteří by tak mohli stanovit směr za podmínek přijatelných pro obě strany.

V roce 1638 rádce francouzského krále Jindřicha IV., vévoda ze Sully, národohospodář, finančník a diplomat, který se účastnil mírových jednání za třicetileté války, navrhl uspořádání evropských států, které obsahovalo už moderní představu evropské unie. Pro udržení míru a bezpečnosti na kontinentě bylo podle něj nutno založit evropskou federaci, v jejímž čele měla stát reprezentativní čtyřicetičlenná rada, která by hrála roli arbitra. Evropské společenství se mělo skládat z dědičných monarchií a republik, jejichž jádrem měla být Francie a Německo, případně Velká Británie. Cílem projektu bylo nastolení mocenské rovnováhy v Evropě ve prospěch Francie a omezení vlivu Španělska a rakouských Habsburků.

Návrhy na sjednocení Evropy nebyly předkládány jen ve snaze odvést pozornost od vlastních problémů, posílit svůj vliv nebo eliminovat vnější ohrožení. Mnoho let vězněný anglický kvaker a později v Novém světě zakladatel státu Pensylvánie William Penn vydal v roce 1693 esej o míru v Evropě. Navrhl v něm zřídit společný evropský parlament, ve kterém by počet národních zástupců závisel na lidnatosti a ekonomické síle jednotlivých zemí. Sněm by měl k dispozici evropskou armádu pro vynucení

svého usnesení. Navrhovaný systém měl bezpečnost a mír na kontinentě jako základní předpoklad pro rozvoj svobodného podnikání v Evropě.

V roce 1713 spisovatel a rozkolnický francouzský abbé de Saint-Pierre uveřejnil návrh, ve kterém doporučoval vytvoření konfederace evropských mocností, která by byla zárukou trvalého míru. Panovníci měli mezi sebou uzavřít stálou alianci, nadstátní Svaz národů, který měl být arbitrem na mezinárodním poli.

První filosof osvícenectví Voltaire v historickém díle *Století Ludvíka XIV* popsal v roce 1751 Evropu jako jakousi velkou republiku, rozdělenou na několik států, které mají stejný náboženský základ a uznávají stejný princip veřejného práva a politiky, mimo Evropu neznámý. Voltair považoval sjednocení Evropy za utopii. Evroptští suveréni podle něj nikdy dobrovolně neomezí svou moc ve prospěch jediné ústřední vlády.

Francouzský filosof Jean Jacques Rousseau, který byl přesvědčen o tom, že všichni lidé se narodili svobodní a rovní a společnost je tudíž třeba uspořádat tak, aby v ní svoboda a rovnost byly zaručeny právně, jako by šlo o smlouvu mezi jednotlivcem a společností zavazující obě strany, v roce 1770 prohlásil: „Nejsou už žádní Francouzi, Němci a Španělé, dokonce ani Angličané, nýbrž pouze Evropané.“

26. srpna 1789 přijalo francouzské Národní a ústavodárné shromáždění *Deklaraci práv člověka (Declaration des droits de l'Homme et du Citizien)*, která proklamovala rovnost občanů před zákonem, svobodu slova, shromažďování, tisku a vyznání a stanovila zásadu, že lidská práva jsou, stejně jako soukromé vlastnictví, přirozená a nemohou být žádnou mocí, suverénem ani státem omezena.

Rovněž jeden z největších myslitelů novověku Emmanuel Kant se snažil navrhnout projekt soužití evropských národů, který by do budoucna zamezil válkám. V roce 1795 vydal traktát *O věčném míru*, ve kterém formou psané ústavy navrhoval po vzoru Spojených států amerických systém federativního uspořádání svobodných států.

Francois Rene de Chateaubriand, francouzský diplomat a spisovatel, romantik a rojalista, znechucený francouzskou revolucí a škodami, které napáchala, navrhoval vytvořit celoevropský tribunál, jenž by ve jménu Boha, tedy universálního nadstátního principu soudil národy i panovníky. V tom viděl jedinou možnost pro obnovení mocenské rovnováhy v Evropě, která byla rozvrácená Napoleonskými válkami.

V roce 1814, v době kdy Paříž obsadily spojenecké armády Pruska a Ruska, vydal hrabě Saint-Simon spolu s historikem Augustinem Thierym pamflet s „gigantickým“ názvem *O reorganizaci evropské společnosti neboli o nezbytnosti a prostředcích, jak sdružit národy Evropy do jediného politického útvaru a zachovat přitom každému z nich národní nezávislost*. Navrhl vytvořit tak zvaný Velký Parlament, který by stál nad národními parlamenty a byla by mu odpovědná evropská vláda. Velký Parlament by měl možnost rozhodovat mezinárodní spory. V parlamentu, ve

kterém by byly podle určitého klíče zastoupeny všechny evropské národy, měly zasedat mezinárodně uznávané osobnosti, které by nehájily pouze partikulární národní zájmy, ale snažily by se prosadit i principy prospěšné celému evropskému společenství. Saint-Simon měl k vytvoření tohoto návrhu pádný důvod. Obával se, že dominantní postavení na kontinentu získá Německo a že po francouzské revoluci přijde revoluce německá, která bude ještě daleko ničivější. Domníval se že tomuto vývoji bude možné zabránit pouze spoutáním Německa v rámci evropského společenství. Aby se tyto Saint-Simonovy prorocké vize vyplnily, muselo uplynout ještě mnoho vody. Evropu zpustošily dvě apokalyptické války a po německé revoluci, o jejíž síle a schopnosti destrukce si do té doby nemohl nikdo udělat představu, se evropské společenství začalo vytvářet kolem francouzsko-německého jádra. To ale bylo umožněno až úplnou porážkou nacistického Německa.

Píše se rok 1815 a po porážce Napoleona vítězné mocnosti Rakousko, Prusko a Rusko uzavřely mezi sebou 26. září 1815 mocenský spolek tzv. *Svatou alianci*. Tato aliance měla představovat myšlenku „křesťanského národa“ nadřazeného nad evropskými zeměmi. Aliance ke které se přidala Anglie a pak i Francie, proti které byla vlastně aliance namířena, měla být založena na *solidaritě* panovníků s měla fungovat pomocí kongresů, schůzek monarchů a jejich ministrů. Tento systém kolektivní spolupráce a bezpečnosti v Evropě, dohodnutý mocnostmi na Vídeňském kongresu, je označován za předchůdce moderního projektu kolektivní bezpečnosti Společnosti národů, Evropské unie a Severoatlantické aliance.

Napjaté vztahy mezi Francií a Pruskem vyvrcholily válkou, ve které Paříž utrpěla drtivou porážku. V konfliktu proti sobě stáli francouzský císař Napoleon III. a německý kancléř Otto von Bismarck, kteří měli dost odlišné názory na podobu budoucí Evropy. Podle Napoleona III. měly evropské národy dospět v evropskou asociaci, která by se nakonec přetvořila v jakési Spojené státy evropské, zatímco Bismarck v nějaké vyšší evropské společenství nevěřil a mohl si tak podat ruce s dnešními euroskeptiky. Bismarck samozřejmě nepovažoval Německo za národní stát, který je omezený svými hranicemi, ale viděl v něm vůdce Evropy.

V roce 1876 byl v Londýně postaven pomník krále Alberta, kterého ve skupině symbolizující Evropu, podpírají čtyři postavy představující Británii, Německo, Francii a Itálii. Zanedlouho se měla tato Evropa roztrhnout ve dvě.

Další návrh na uspořádání Evropy vypracoval v letech 1877-78 Scot James Lorimer, profesor veřejného práva v Edinburgu, jeden z otců moderního mezinárodního práva.

Další byl v roce 1882 francouzský filosof a historik Ernest Renan, který se vyslovil pro vytvoření „ústřední autority“ v Evropě, něčeho ve smyslu kongresu Spojených národů evropských, který by svou rozhodčí rolí korigoval národní princip. Národní státy nejsou nic věčného, zrodily se a zaniknou, tvrdil Renan, stejně jako evropské národy jednou nahradí jeden

evropský národ. V roce 1900 ještě před projekty evropské federace byly vlivem sílícího nacionalismu stále více upřednostňovány návrhy na konfederaci uspořádání, zachovávající autonomii národních států. Tato myšlenka byla odmítnuta absolventy škol politických věcí, kteří se vyslovili pro ligu států, která by zachovávala národní zvláštnosti. Plán zaujal velkou část francouzské elity, ale ve veřejnosti, která byla zjitřena nacionalismem a socialistickým internacionalismem, neměl větší ohlas.

V roce 1904 přes všechny federaci a konfederaci projekty v Evropě zvítězila reálná politika, která ve snaze zachovat rovnováhu mezi soupeřícími bloky rozbíjela Evropu politicky. Uzavřením spojenecké smlouvy mezi Francií a Anglií tzv. *Srdečnou dohodou*, se Evropa definitivně rozdělila na dva rivalizující tábory. Trojdohodu (Francie, Anglie, Rusko) a Trojspolek (Německo, Rakousko-Uhersko, Itálie).

V roce 1907 viděl filosof a teoretik revolučního syndikalismu George Sorel situaci v Evropě s jistým zadostiučiněním velice jasně. „V Americe byli do federace začleněni lidé, kteří se jeden druhému podobali a žili v podobných státech. Jak chcete udělat federaci ze Slovanů, ať již věřících nebo revolucionářských, mystiků, ze zmoudřelých Skandinávů, z ambiciózních Němců, z Angličanů, žárlicích na autority, z lakomých Francouzů, z Italů trpících vývojovou krizí, z pytláčích Balkánů či z válečnických Maďarů? Jak uklidíte to klubko štírů, kteří se od božího rána až do noci neustále navzájem štípou? Ubohá Evropa! Proč ji skrývat, co ji v budoucnu čeká? Během necelých deseti let - válka a anarchie, tak jako v minulosti pokaždé dva až třikrát za století.“

Na rozdíl od myšlenek Vídeňského kongresu Versailleská mírová smlouva v roce 1919 rozdělení Evropy ještě více prohloubila. I když ustanovila vznik Společnosti národů jako garanta mezinárodního práva se smířícím soudem, společnost díky mocenské a politické dezintegraci nenabyla nikdy potřebný vliv a postupně ztratila jakýkoli faktický význam.

První světová válka, kterou někteří autoři označují jako evropskou občanskou válku odsunuje Evropu z dosavadního prvního místa ve světě na druhé. To vedlo mnohé myslitele k tomu aby se znovu zamýšleli nad možností evropského sjednocení. Hrabě Coudenhof-Kalergi, po otci Rakušan a po matce Japonce, který vyrůstal v Poběžovicích v jižních Čechách, založil v roce 1922 ve Vídni Panevropskou unii. Ve své stejnojmenné knize se snažil politiky i veřejnost přesvědčit, že sjednocení Evropy je *condicio sine qua non* pro to, aby se Evropa udržela na špičce světového vývoje v konkurenci s Amerikou a při ohrožení ruským bolševismem. Potupné degradaci Evropy mělo podle něj čelit vytvoření Spojených států evropských, které ale měly zachovat svébytnost národních států - neměly být federací. Coudenhof-Kalergimu se podařilo získat pro věc řadu vlivných osobností. Francouzské státníky Aristideho Brianda, Eduarda Herriota. Leona Blumeho, Čechoslováky T. G. Masaryka a Edvarda Beneše, předsedu německého Reichstagu Konráda Adenauera, rakouského kancléře Ignaze Seipela a také řadu světoznámých literátů

- Paula Valeryho, Paula Claudela, Rainera Mariu Rilkeho a Španěla Miquela de Unamuno.

V roce 1926 Lucemburský průmyslník Emil Mayrisch, velký stoupenec sjednocené Evropy a německo-francouzského sblížení, založil ocelářský kartel sdružující vlastníky hutí z Francie, Německa, Belgie, Lucemburska a Sárska, který měl předcházet mezinárodním konfliktům.

V roce 1928 spisovatel, politický aktivista a přesvědčený Evropan Gaston Riou vydal knihu - *Europe ma patrie (Evropa má vlast)*. Evropu představil jako federativní spolek, který je jediný schopen zabránit tomu, aby se Evropa stala vazalem ruské, americké či britské dominace.

1929 italský diplomat hrabě Carlo Sforza, který z odporu k Mussoliniho politice rezignoval na post velvyslance a odešel do exilu, vydal knihu *Spojené státy evropské*.

Nejvážnější pokus vytvořit rámec pro evropskou spolupráci byl učiněn roku 1928. Projekty na sjednocení Evropy byly dosud návrhy více méně soukromníků. První evropský státník, který v období mezi dvěma světovými válkami oficiálně navrhl vytvořit společenství evropských států, byl francouzský premiér Aristide Briand. Byl si vědom, že základem míru a spolupráce je německo-francouzské sblížení. Na německé straně měl k tomu ochotného a vstřícného Gustava Stresemanna (oba státníci obdrželi za rok 1926 Nobelovu cenu míru). Ovšem francouzsko-německé vztahy v racionálně rozjitteném období po první světové válce byly ožehavá věc a Briand chtěl proto francouzsko-německého vyrovnání dosáhnout v rámci organizačního uspořádání celé Evropy. Na zasedání Společnosti národů v Ženevě 5. září 1929 přednesl projev, ve kterém mimo jiné řekl:

„Myslím, že mezi národy, které jsou geograficky uspořádány tak, jako je tomu v Evropě, musí existovat cosi jako federativní pouto. Takové národy musí mít možnost se kdykoli zkontaktovat, prodiskutovat své zájmy, přijímat společná rozhodnutí, vytvořit si mezi sebou jakési pouto solidarity, které jim - budou-li chtít - pomůže čelit vážným okolnostem, jestliže nastanou. A právě takové pouto se snažím ustanovit. Je zřejmé, že asociace bude působit především v hospodářské oblasti, která představuje nejnaléhavější problém, ale jsem si jist, že i z politického hlediska a z hlediska sociálního může být takové federativní pouto užitečné a přitom nenaruší společnou suverenitu národů, jež budou členy dané asociace.“

Delegáti 26 zemí, zastoupených ve Společnosti národů, pověřili Briandta úkolem vypracovat k jeho návrhu memorandum. Přes vstřícnost německé strany byl návrh, který rozhodně odmítla Anglie, zdvořile odložen. Po volebním úspěchu nacistů v roce 1930 a zvláště po jejich převzetí moci o tři roky později už bylo na jakékoli úvahy o sjednocené Evropě pozdě. Starý kontinent musel projít ještě další zkouškou ohněm, než se začaly návrhy státníků a myslitelů, kteří viděli dál než k plotu své zahrádky po druhé světové válce naplňovat.

Zdroj *Euroskop* - 8. dubna 2013

Stanya Bay

Fiddler's Dell Bar & Grill

Since 1954
Licensed under L.L.B.O.

Evropská a kanadská kuchyně

Slovenský i szegedinský guláš s knedlíky, smažený sýr, řízek!

V neděli, v pondělí a ve středu můžete mít populární křidélka!

Dvacet točených domácích i dovezených piv

Velká obrazovka, na které můžete sledovat přímé fotbalové i hokejové přenosy!

Na vaši návštěvu

na 781 Annette St. (křižovatka Jane St.) v Torontu

se těší

Jozef Karol; Tel.: 416/767-8882

TOČENÝ PILSNER URQUEL A CZECHVAR
V ZÁPADNÍM TORONTU!

PORTRÉTY, KRESBY, OLEJOMALBY, KOLÁŽE

Mr. Burmeister

MARIA GABÁNKOVÁ

TEL.: (416) 535-8063

www.paintinggalleries.net

e-mail: gabankova@paintinggalleries.net

Zápisky od Pacifiku

(2013-5)

Není to příliš dávno, co se většina Kanadčanů zaradovala nad ukončením dlouhé a nucené přestávky v NHL. Mladíci hrající lední hokej aktivně, či jen milovníci podívané na rychlou hru, stejně jako břichatí fotři sledující zápasy na stadionech nebo na gauči před televizní obrazovkou. Všichni s nadšením přivítali pokračování v mnoha zápasech vrcholné kanadsko-americké hokejové profesionální soutěže.

Ač v mládí jsem hokej hrál i pár let *závodně* a byl jako divák častým návštěvníkem Zimního stadionu v Praze, přiznám, že v posledních mnoha letech jsem NHL sledoval jen velmi sporadicky. Hokej jako takový pak většinou jen z mistrovství světa nebo OH.

Stalo se mi ale nejnějnou, při zápasech této vrcholné soutěže profesionálů, při pohledu na chabou stělu bekhemdem, že v takové chvíli jsem si připomněl ony návštěvy Zimního stadionu v Praze, kde vzdálený strýček kontroloval vstupenky u vchodu a zajistil mi vstup zdarma i na mezinárodní zápasy, včetně přáteláku národního týmu s anglo-kanadskými profesionály Wembley Lions nebo kanadským mužstvem Penticton Vees se skvělými třemi bratry Warwickovými. A to jsem si připomněl skvělé *bekhendy* Vladimíra Zábrodského, jež byly postrachem brankářů pro jejich ne příliš snadné odhadnutí. Nic podobného jsem, ke svému překvapení, u žádného profesionála ligy NHL neviděl.

Ano, Vladimír Zábrodský, v letech čtyřicátých a padesátých minulého století nejlepší evropský hokejista, výborný tenista, inteligentní, ale poznamenaný onou známou nejasností, ač dnes k jeho obhajobně objasněnou neúčastí na postihu českých hokejistů, mistrů světa, v padesátých letech, ale prokazatelnou účastí na sázkových podvodech (ač v jeho případě jde, jak sděleno v dále citované knize, jen o jeden jediný fingovaný zápas... Sparta-Rudá Hvězda), po odpykání trestu v ostravských dolech opět aktivní přitahoval diváky bez rozdílu za jaký klub právě hrál.

Jeho sledováním učil jsem se hokeji i tenisu. Tento můj sportovní idol, Vladimír Zábrodský, se 7. března tohoto roku dožil *devadesáti let!* Je jediným žijícím z onoho slavného teamu.

Při poslední návštěvě Prahy jsem si koupil dvě knihy věnované dvěma slavným českým hokejistům, Stanislavu Konopáskovi a Vladimíru Zábrodskému. Dočetl jsem se, kromě jiného, že Vova pečoval o své zdraví, pil jen příležitostně a denně jedl dvě jablka. A že v roce 1965 jako dvaadvacetiletý, v posledním zápase hraném v Čechách před svou emigrací, porazil mladého Jana Kodeše, pozdějšího wimbledonského vítěze 0:6, 6:4, 6:4.

A že v roce 1997 byl uveden do *Síně slávy* mezinárodní hokejové federace IIHF.

Od té doby, kdy jsem v důsledku nemoci nemohl spát a abych nerušil, přesídlil jsem do jiné místnosti, a tam i po zlepšení stavu občas se přesunu a to si pouštím na *Youtube* programu dostupná díla i české filmové nebo televizní současné i dávnější produkce.

A tu, nejnějnou a možná příliš často, smutek se mne zmocňuje místo pobavení, požitku, či zamyšlení nad právě

promítnutým filmem (díky zázraku YouTube). Žasnu nad úrovní filmů let šedesátých a těch (jsou samozřejmě výjimky) natočených v letech nastalé svobody.

Jaký to, ve většině případů, rozdíl! Jaké plytkosti a omšelosti námětů valné většiny filmů dnešní české produkce! Ano, jsou výjimky, ale jaký je jejich poměr k dílům, která něco skutečně hodného k zamyšlení říkají a nebo, pokud jde o jiný žánr, uchvacují bránice a mysl diváka vtipností a humorem v tom nejvládnějším smyslu v poměru k těm plným levného žertování!

Dojde k renesanci české kinematografie, aby se stala tak světově uznávanou, jako byla v letech šedesátých minulého století?

Menší nehoda malé vnučky zavedla mne do lékařské ordinace. Protože nehoda se stala v pokročilejší odpolední době a moje choť, zdravotní sestra, byla právě ve službě v nemocnici, jel jsem se snachou a postiženou vnučkou do *Walking clinic*, což jsou ordinace, ve kterých mají střídavě službu lékaři kromě svých závazků ve svých soukromých ordinacích, stejně jako ti, kteří svou lékařskou praxi konají jen v těchto klinikách. Vznikly před několika léty.

Ta klinika, kde též působí náš rodinný lékař, přestěhovala se do větších prostor, patrně i s lepším vybavením. Čekárna je velká, solidně vybavená. V recepci jedna, někdy i dvě síly.

Po našem příchodu a minimálních formalitách, byli jsme vyzváni k vyčkání v jedné z několika malých ordinací, vešli do ní a čekali. Na vstup lékaře. Mohl jsem otevřenými dveřmi vidět na ostatní ordinační prostory a spojovací chodbu. Sloužící lékař vchází do ostatních miniaturních ordinací, nikoli do té, kde jsme čekali.

A tu mě něco napadlo, kdo je majitelem místa, kde se takto nově zřízená klinika nachází. Nepochybně její prostory nepronajímají levně pro krásné oči paní recepční či vtipnost zde se střídajících lékařů. A zde je chytáčka, která mne napadla: Nespočet těch malých ordinací je samozřejmě v relaci k výši nájmu. Proč ale pacient nemůže počkat než na něj přijde řada na pohodlných sedadlech dosti veliké čekárny, místo v jedné z těch medikálních kukaní? Proč by jejich počet nemohl být minimalizován na dvě, nájem by se tím snížil a čekání pacientů by se odbylo v čekárně, na pohodlných sedadlech, případně s magazíny dostupnými ke zkrácení čekání jejich četbou?

O krásách města Vancouveru bylo už leccos napsáno. Mělo by se to, přesněji, týkat hlavně místa, v němž se město nalézá. Vancouver je naším třetím domovem. Mnoho lidí by se rádo stalo jeho občany, stejně jako se to podařilo nám. Našinec, exulant, je ale svým způsobem schizofrenik. To jsem si opět uvědomil, když jsem si na monitoru počítače prohlížel nádhernou sérii fotografií noční, osvětlené Prahy. Nic takového jsem dosud o Vancouveru neviděl a jsem si jist, že bych ani vidět nemohl, i kdyby fotograf zachycující noční Prahu, měl možnost počínat si stejně ve Vancouveru.

Do nového komplexu *Park Village* ve Vancouveru patří i velká restaurace. Cestou z Horseshoe Bay od mladší části rodinného klanu, stavěl jsem se zde na jedno pivo. Rozhodl jsem se pro *Granville Island Lager*. Cena v nápojovém, dokonale vtištěném, solidními deskami vybaveném lístku byla 5.75 dolarů.

Byl pěkný den, seděl jsem u stolu před podnikem, četl si, shodou okolností další z knih W. D. Gairdnera *Oh, Oh, Canada*. Když mi byl přinesen účet a tu, nevím proč, neboť většinou takové účty podrobně nestudují, přihodím minimálně 10 procent spropitného ke konečné ceně a připravím si onu kouzelnou plastickou kartičku, která působí dojmem, že vlastně útrata je *gratis*. Nevím proč, ale tentokrát jsem se na účet nějak lépe podíval. A četl jsem ... cena objednaného piva šest dolarů plus další dvě daně, které obyvatel této provincie musí přijmout (tedy zaplatit) bez protestu nebo s protestem, který ale na věci nic nezmění.

Snad ještě mohu říct, že cena toho jednoho piva, ať je jakákoli, mne, naštěstí, nezruinuje. Ale princip je princip. Přivolám tedy tzv. manažéra. Jak jinak, byl to mladík, který mohl být mým vnukem. Podnik, který zřejmě vede, věru není malý.

Poukázal jsem na rozdíl ceny nápoje v nápojovém lístku a ceny na mém účtu. Právil, že to je věc korporace vlastnící tento hostinec a že zřejmě došlo k chybě.

„Je to všechno v počítači, já za nic nemůžu,“ pravil a odešel, když se ještě vlídně pousmál, vrátil se pak s jiným účtem na němž byla dolarová sleva.

Dodal jsem své obligátní spropitné, usmál se vlídně servírku, která za ty nepřesnosti nemůže, a šel k zaparkovanému autu.

Když se mi něco namane, co mne zajímá, to věru nemám na mysl centy ani dolary, ale princip. Stavěl jsem se v tom podniku na druhý den, když jsem si v blízkém obchodě kupoval oblíbeného kapříka. (Až dopíše tuto část Zápisků, doufám, že si na něm pochutná).

Objednal jsem si stejné pivo a dostal stejně upravený účet s dolarovým ocenění přízně návštěvníka. Než jsem se nadál, naklání se nade mnou onen mladický manažer, usmívá se mile, očekává reakci na onen minus dolar na účtu. Zeptal jsem se, zda tato úleva bude trvat věčně.

„Jen ještě několik dní. Chyba v systému bude opravena,“ řekl.

„A jak dlouho už tuhle nepřesnost máte?“ zeptal jsem se.

„Oh ... ne víc než týden,“ řekl.

„A ještě nikdo na to nepřišel jen já?“

„Ano!“ přiznal.

„Takže všichni ti, co byli účtováni o dvacet pět centů navíc byli ošizeni a ti budoucí, kteří kvůli mé pozornosti už ošizeni, jak říkáte, nebudou, by mi měli poděkovat, co říkáte?“ řekl jsem.

Bylo mi s úsměvem řečeno, že by měli...

Tento podnik už existuje na místě cca pět, možná i více let. A že by se chyba vloudila do systému před týdnem? Nevím, kolik zákazníků si denně koupí *Granville Island Lager*. A podnik nezeje prázdnotou.

Je to samozřejmě malá krádež oproti těm miliardovým, o kterých se dozvídáme, dneska více než kdykoli jindy. Jednak je to díky informatice, jednak poklesu mravů. A je už skoro jedno, o jakou zemi se jedná.

Podvod malý nebo veliký, to je ovšem v konečném dopadu veliký rozdíl. Ne tak ale s hlediska mravnosti a solidnosti.

Začal jsem hokejem a zároveň s ním dnes končím. Mnoho stránek se popsalo o tom dnes neblaze proslulém loňském finále NHL hraném ve Vancouveru. Dlouho trvalo, než ta divácká ničivá cháska byla, alespoň zčásti, potrestána. Tehdy mnozí vancouverští chodili po městě v dresech svého klubu. Na mnohém z nich bylo jméno brankáře Luonga.

Kde ale je tento bývalý hrdina dnes? Bezmála by se dalo říci, že ho žádný jiný klub nechce. Je možná i obětí špatně sepsaného kontraktu. Na novinových stránkách možné vidět jinou tvář tohoto muže dnes než před rokem.

Jeho osud není ojedinělý; občas potká profesionální hokejisty. A tím spíš se mi zdá divoké fandovství tomu či onomu klubu, jeho hráčům, bezmála až směšné. Je to všechno jen otázka času, kdy se sestava promění.

Co mě dneska nejvíce mrzí, je ta strašná smůla nesmírně talentovaného Sidney Crosbyho, po dlouhou dobu vyřazeného zraněním, který letos v plném zdraví opět ovládl pole střelců a nahrávačů s náskokem deseti bodů, ale přišla další nepřízeň osudu: rána pukem do tváře s devastujícím následkem.

To je mi mnohem víc líto, než proměna slávy brankáře Luonga ve snad jen dočasnou smutnou postavu...

Vladimír Cícha

**Chcete sledovat a ovládat
TV vysílání z pohodlí
Vašeho gauče?**

The future of IPTV

Česká a Slovenská televízia ... jednoducho a bez počítača !

www.kablovka.com

Potupná lekce od Dánů v Olomouci 0:3 opět zvedla vlnu nelibosti proti trenéru Bílkovi

Brazilská naděje ještě žije

Vývoj je velmi dynamický a zdání někdy klame. A ani fotbal v těchto aspektech není výjimkou. Když před druhým zápasem mužstva České republiky na loňském mistrovství Evropy proti Řecku ve Wroclavi tisícovky českých fanoušků na adresu velmi neoblíbeného reprezentačního trenéra vytrvale a bouřlivě skandovaly: "Bílek, ven, Bílek ven", zdálo se, že jeho dny na lavičce jsou sečteny. Leč tým se na evropském šampionátu probojovalo do čtvrtfinále, následně na podzim kromě pražské bezbrankové remízy úspěšně vstoupil do kvalifikace mistrovství světa 2014 a ještě k tomu odehrál dvě úspěšná přátelská střetnutí, ve kterých porazil v Olomouci Slovensko 3:0 a v Manise domácí Turecko 2:0. Navíc v posledních sedmi zápasech inkasoval pouhé dva góly a to od Finska a Malty...

Pro další kvalifikační souboj s Dánskem, jehož dějištěm vzhledem k podzimnímu velkému diváckému zájmu, byl opět Andrův stadion v Olomouci a beznadějně vyprodáný 12288 příznivci, tedy všechno bylo nažhaveno optimisticky. Tím spíše, že hostům chyběl populární útočník Juventus Turín Nicklas Bendtner, který za svou jízdu autem v podnapilém stavu má půlroční zákaz reprezentačních startů. Navíc Dánové se ziskem pouhých dvou bodů figurovali až na pátém, tedy předposledním místě, této kvalifikační skupiny B a předtím osm zápasů nevyhráli! Jenže i českému celku v poslední chvíli vypadl ze sestavy opět zraněný tvůrce hry Tomáš Rosický, což na hřišti bylo hodně znát.

Bezradný útok, děravá obrana

Právě ve středu pole čeští reprezentanti přenechávali hodně prostoru soupeři, který si tři minuty před přestávkou vytvořil největší šanci prvního poločasu, ale brankář Čech našťastí Eriksenovu střelu v poslední chvíli stačil vyrazit. Po změně stran to však bylo ještě horší. Dánové přehrávali Čechy přesnější kombinací, výrazně lepší míčovou technikou i rychlým přenášením hry do volných prostorů. Když po jedné z takových akcí momentálně nejlepší střelec dánské ligy Cornelius z FC Kodaň bombou z velkého vápna v 57. minutě otevřel skóre, přeče jen na trávník místo nevýrazného Jiráčka, který v bundesligových barvách Hamburger SV nedostává mnoho

příležitostí, přišel Rosický, bylo na zvrát už pozdě.

Za dalších deset minut totiž v našem pokutovém území Sivoka přeskočil Kjär a hlavou zvýšil na 2:0. Kam se poděly české ambice ofenzivní hry, od níž si trenér Bílek i fanoušci před zápasem tolik slibovali? Nejlepší kanonýr mistrovství Evropy 2004 v Portugalsku Milan Baroš dal sice po loňském evropském šampionátu reprezentaci sbohem, za to v poslední době o sobě hodně dávali vědět David Lafata ve Spartě, Matěj Vydra v druholigovém anglickém FC Watford nebo na rychlo do Olomouce povolany Libor Kozák v Laziu Řím. Navzdory tomu si čeští fotbalisté za celý zápas nevytvořili jedinou gólovou šanci! Neuvěřitelné! Soupeř naopak sedm minut před koncem Zimlingovou bombou z dvaceti metrů uzavřel na 0:3, tedy jednu z nejpotupnějších proher, jakou dějiny československého či českého týmu v domácím prostředí pamatují.

Koho chtějí média?

A publikum znovu burácelo: "Bílek ven, Bílek ven!" Po utkání na to Michal Bílek zareagoval: "Kdybychom teď za čtyři dny v Arménii nevyhráli, byl by to můj konec..." A krutou lekci zhodnotil takto: "Od druhé půle Dánové vyhrávali většinu osobních soubojů. Dali první gól a když jsme hru otevřeli, vstřelili i druhý a k ničemu nás nepustili. Škoda, že Rosický nemohl hrát celý zápas. Místo něho jsem postavil Jiráčka, i když vím, že poslední dobou v německé lize nehraje, ale předtím mě nikdy nezklamal." Bílkův šťastný čtyřiašedesátiletý protějšek a kdysi sto dvou násobný reprezentant Dánska, mimochodem i vítěz Poháru UEFA 1983 s Anderlechtem Brusel Morten Olsen konstatoval: "O něčem takovém, co se nám nakonec povedlo v Olomouci, jsme ani nespili. K mimořádným výkonům se vypnuli hlavně Eriksen a Kronh-Dehli. Nejdůležitější bylo, že šance, k nimž jsme se dostali, jsme dokázali proměnit."

Bílkova funkce se okamžitě ocitla v až neskutečném mediálním tlaku. Komentátoři vytáhli hned několik jmen jeho možných nástupců. V čele figuroval Pavel Vrba, který Viktorii Plzeň vytáhl k loňskému prvenství v české lize a k letošnímmu postupu mimo jiné i přes Neapol do osmifinále Evropské ligy. Dalšími výraznými adepty se v médiích stali už pětadesátiletý

trenérský doyen Čechoital Zdeněk Zeman, jenž v minulosti vesměs úspěšně vedl celky AS Řím, Lazio Řím, Neapole či Fenerbahce Istanbul. Dále Karel Jarolím, trenér mistrovské Slavie Praha let 2008 i 2009 a dokonce ještě nedávny předseda Českomoravského fotbalového svazu a mnohonásobný reprezentant Ivan Hašek.

Úspěšný i útočný reparát

O to větší pozornost byla upřena do Jerevanu, kde opět před vyprodaným hledištěm, tentokrát patnácti tisíci diváky, mužstvu České republiky stála v cestě fotbalově trochu exotická Arménie. Michal Bílek to konečně zkusil se dvěma hráči na hrotu útoku a Vydra své předpoklady na tomto postě potvrdil dvěma českými údery. Třetí přidal v poslední minutě střetnutí střídající Kolář a bylo z toho po bezgólovém a z české strany nijak výrazném prvním poločasu nakonec vítězství 3:0. I s vydatným přispěním už uzdraveného Rosického. To v kvalifikační skupině znamená třetí příčku (dva body před Dánskem a dva za Bulharskem, které má však o jeden zápas více) a při remíze 1:1 Dánů v Kodani s Bulharskem přeče jen stále ještě přijatelnou pozici v boji o druhou příčku, která znamená baráž. A tudíž naději na světový šampionát 2014 v Brazílii.

Trenér Bílek hodnotil: "Vyhráli jsme výrazným rozdílem a také výkon byl dobrý. Naše situace je však i nadále složitá a o tom, jestli skončím nebo zůstanu jako reprezentační trenér rozhodne zasedání výkonného výboru Fotbalové asociace České republiky." To je svolané na 16. dubna, avšak sami hráči ještě na zpáteční cestě v letadle z Jerevanu do Prahy u předsedy FAČR Miroslava Pelty intervenovali za to, aby Bílek odvolán nebyl. Např. kapitán týmu a jeden z nejlepších světových gólmánů Petr Čech při rozhovorech s novináři zdůraznil: "Nemyslím si, že by měl kouč odcházet v průběhu kvalifikace, když máme stále naději na postup!" U svých svěřenců má Michal Bílek opravdu vysokou důvěru i zastání, za to u fanoušků a české sportovní veřejnosti je zapsán v takové nelibosti jako v historii československého a českého fotbalu zřejmě ještě žádný reprezentační trenér...

JAROSLAV KIRCHNER, Olomouc - Praha

Brněnská Ženeva - Autosalón Brno

Letošní Brněnský autosalón se uskutečnil místo dřívějšího termínu v červnu již od 4. do 8. dubna 2013. Ke změně bylo přistoupeno hlavně proto, že duben je optimálním časem k zahájení moto sezóny v České republice. Rovněž je reálná

šance některá zajímavá auta ze švýcarského Autosalónu získat a dohodnout pro prezentaci na populárních Veletřích v Brně. Brněnské Veletřhy v letošním roce slaví 85 let svého trvání. Pořadatel Veletřhy Brno v této souvislosti připravil řadu překvapení pro návštěvníky. Velký zájem byl o testovací jízdy vybraných značek návštěvníky. Také byla šance se zapojit do hlasovací soutěže pro "NEJ" auto s možností výhry poukázky v hodnotě 350 tisíc korun. Samostatnou expozici tvořila prezentace historických i současných soutěžních automobilů včetně profesionálního simulátoru. Žhavou aktuální novinkou se stalo dospělé auto pro děti HENES, které může ovládat i šestileté dítě. Ukázalo se, že elektrické autíčko je spíše splněným snem tatínků, jak řekla importérka a realizátorka skvělé myšlenky Ing. Lucie Nedvědové z Brna. Ta se zasloužila o premiéru uvedením na český trh při autosalónu v Brně. ještě den před vlastním zahájením se podílela na vybalení autíček včetně zprovoznění. HENES M7 je vybaven procesorovou technologií se 6. snímači. Ty odhalí nebezpečí, výjimečné situace včetně nerovnosti povrchu. Po celou dobu trvání Autosalón se tvořily dlouhé fronty rodičů a dětí.

News&photo Allén Mirko Fojtů

NHL: Zdeno Chára: Stále jsme dotahovali

Toronto-Boston 3:2 (1:0, 1:0, 1:2)

Osmkrát za sebou Toronto s Bostonem prohrálo, v sobotu tak zaznamenalo první výhru od 31. března 2011, čili téměř po dvou letech. Při tom i torontský trenér Randy Carlye přiznal, že nebylo jeho strategií, kterou naordinoval svým svěřencům před utkáním, vystřelit pouze třináctkrát na branku soupeře. Skutečností však zůstane, že i když závěrečný poměr střel na branku zněl 33:13 pro Boston, ukazatel skóre v Air Canada Centre hlásil po šedesáti minutách stav 3:2 pro Toronto a to paradoxně Boston probudila až teprve třetí torontská branka v úvodu třetí části hry, kdy McClaren dopravil puk za záda bostonského brankáře Antona Chudobina, kterého v zápětí v brance nahradil Tuukka Rask. Od toho okamžiku, hrál Boston jako vyměněný a nejprve obránce Dennis Seidenberg po necelé minutě snížil na 1:3 a při závěrečné power-play Andrew Ference zkorigoval na rozdíl jediné branky. Při tom po 18. v této sezóně asistoval David Krejčí, který se po zranění kolena vrátil do týmu.

Kapitán mužstva Bostonu Zdeno Chára utkání hodnotil takto:

ZCh: V úvodu utkání jsme neměli dost energie a stále jsme byli s Torontem o krok zpátky. Obdrželi jsme branky, na které jsme nedokázali odpovědět. V závěru utkání, jsme měli velkou převahu, ale jedna branka nám scházela. Nedá se nic dělat a musíme to doma napravit.

ABE: Je to únavou?

ZCh: Nemyslím si, že by to byla únava. Někdy ten rozvrh skutečně cítíme, ale všechny týmy mají podobné zatížení. Nemůžeme se vymlouvat, že zápasů je hodně. Zbytečně jsme čekali na to, co bude hrát Toronto a neměli jsme se tomu přizpůsobovat.

ABE: Když jste hrál v mužstvu Lev Praha, kde byla řada národností, sám hovoříte několika jazyky, jak se komunikovalo v tomto týmu?

ZCh: Je to skutečně směs, ale převládá tam čeština a slovenština.

Jako na houpačce

Toronto-Carolina 6:3 (1:0, 1:2, 4:1)

Maple Leafs vedli v polovině utkání již 2:0 a navíc měli výhodu přesilové hry. V oslabení však ujel Eric Staal a vypadalo to, že se karta obrací. Obzvláště, když v závěru druhé třetiny Semin srovnal na 2:2 a v úvodu třetí části hry Jordan Staal dostal hosty do vedení, které trvalo do 55. minuty. To hrálo Toronto přesilovku, protože Eric Staal zachytil zbytečně puk rukou. Když již se zdálo, že Hurricanes přesilovku přežijí Alexander Semin zlomil hokejku a v momentě, kdy se Staal vracel na led Phaneuf od modré vyrovnal na 3:3. V ten okamžik došlo k dalšímu obrátu a a tři minuty před koncem Jeffrey Lupul za vlastní brankou získal puk, projel po pravém křídle až před brankáře Caroliny Peterse a zasunul puk k bližší tyči. Připomínalo to památnou branku Bobby Orra z Kanadského poháru v roce 1976 proti Československu. Carolina se pak zoufale snažila vyrovnat, ale inkasovala další dvě branky v poslední minutě, když odvolala brankáře Peterse. Trenér Toronto Randy Carlye měl po utkání úsměv od ucha k uchu: Od okamžiku, kdy jsme nastřelili břevno při přesilovce a inkasovali třetí branku nám vše vycházelo.

Voráček v Torontu po šestnácté zavěsil Toronto-Philadelphia 3:5 (2:2, 0:2, 1:1)

O utkání v Torontu rozhodla druhá třetina, kdy v úvodu nejprve dostal Brayden Schenn Flyers do vedení a v 36. minutě Rosehill svou první brankou v této sezóně zaznamenal, jak se později ukázalo vítěznou brankou. V závěrečné části hry sice van Riemsdyk snížil na rozdíl jediné branky, ale 17 vteřin před koncem regulérní hrací doby bratr Braydena Schenna, bývalý hráč Toronta Luke Schenn zpečetil osud torontských. Důležitou vyrovnávací branku na 2:2 vstřelil philadelphský Jakub Voráček byla to již jeho šestnáctá branka v této sezóně a vzhledem k tomu, že má i 22 asistencí je spolu s Ovečkinem nejlepším Evropanem v NHL.

ABE: Posledně jste v Torontu prohráli 1:4, ale měli jste lepší postavení v tabulce. Dnes vítězství, ale máte co dotahovat...

JV: Ironií je, že jsme byli na tom lépe, ale nehráli jsme dobře. Teď v posledních pěti šesti zápasech hrajeme dobře, což se potvrdilo i dnes, když jsme nakonec našli cestu, jak zvítězit. Je to důležité, zbývá již jen dvanáct zápasů. Každý bod je důležitý a dnes jsme získali dokonce dva.

ABE: Byla to šestnáctá branka, k tomu je ještě 22 asistencí...

JV: Bodové je to dobrá sezóna. Herně se cítím dobře. V poslední době i sbírám body. Ale ještě to není to, co bych si představoval, ale vyhráváme, což je nejdůležitější. Samozřejmě je hodně aspektů ve hře, kdy se mohu zlepšovat a chci se zlepšovat a hlavně chci pomoci týmu.

ABE: Vloni jste hrál v týmu s Jaromírem Jágre v úterý Jágr přestoupil do Bostonu...

JV: Byl to největší přestup před uzavěrkou. Jarda bude mít šanci hrát o Stanley Cup a to si zaslouží a dnes dával dokonce gól.

ABE: Jak se vám hraje v Torontu?

JV: Torontu nehrálo dnes špatně. Je to nebezpečné mužstvo mají řadu kvalitních střelců, proto jsem rád, že jsme zde vyhráli.

ABE: Není to populární otázka, ale když Philadelphia nepostoupí, jel byste na MS?

JV: Když nepostoupíme, rád pojedou, je to reprezentace a to se neodmítá, ale zatím o tom nepřemýšlím.

ABE: Přeji, aby to byl po 48 kolech spíš ten Stanley Cup než MS. Aleš Březina - Toronto

Play offs

Česká liga

Čtvrtfinále: Slávia-Kladno 4:1 na zápasy, Plzeň-Litvínov 4:3, Třinec-Sparta 4:3, Zlín-Vítkovice 4:2.

Semifinále: Slavia-Plzeň 3:0, 0:1, 2:4, 3:2, 4:5 a 2:4. Plzeň postoupila 4:2 na zápasy. Zlín-Třinec 3:1, 2:6, 4:3 sn, 2:1 sn, 1:6 a 4:3. Zlín postoupil 4:2 na zápasy.

Finále: Zlín-Plzeň 0:3 a 3:2 sn. Stav finálové série je 1:1.

Slovenská liga

Čtvrtfinále: Piešťany-Skalica 4:2, celkově 4:3 na zápasy.

Semifinále: Zvolen-Piešťany 2:1, 3:4 sn, 3:2 sn, 1:6, 2:1 sn, 0:4, 5:0. Postupuje Zvolen 4:3 na zápasy. Košice-Nitra 3:5, 2:1 sn, 7:4, 3:2 sn, 6:3. Postupují Košice 4:1 na zápasy.

Finále: Zvolen-Košice 2:1 sn, 2:1, 3:2. Zvolen vede 3:0 na zápasy.

Griga: Remíza so Švédskom nie je hanba

Slovensko nevyhralo už v piatich zápasoch za sebou, naposledy sa mu to podarilo minulý rok na jeseň v kvalifikácii s Lotyšskom na bratislavských Pasienkoch.

Slovenskí futbaloví reprezentanti herne v marcových zápasoch s Litvou (1:1) a Švédskom (0:0) nesklamali, ich úsilie je ale devalvované streleckou neschopnosťou. To je názor reprezentačného trénera Stanislava Griga, ktorý prezentoval médiám po utorňajšej remíze v mrazivom počasí s výberom Tre kronor v Žiline.

"Po celý zápas sme boli aktívnejším a lepším mužstvom. Bohužiaľ, opäť sa ukázala naša bolesť, že nevieme premeniť šance a to potom devalvuje prácu celého tímu. Bolo tam niekoľko dobrých výkonov. Zápas sme mohli a mali vyhrať. Škoda, že ani jeden z trojice útočníkov sa nepresadil, každý gól má už cenu zlata.", zhodnotil súboj s účastníkom EURO 2012 Griga a dodal: "Mladí hráči nesklamali, Pauschek a Lásik odohrali slušný zápas. Sú prísľubom do budúcnosti."

Pořadí v skupině G po pěti kolech: 1. Bosna a Hercegovina 13, 2. Řecko 10, 3. Slovensko 8, 4. Litva 5, 5. Lotyšsko 4, 6. Lichtenštejnsko 1.

Gambrinus liga

21. kolo: Teplice-Slavia 1:1, Brno-Hradec 1:3, Sparta-Plzeň 1:0, Příbram-Jablonec 3:3, Liberec-Olomouc 1:0, Dukla-Budějovice 4:0, Ml.Boleslav-Slovácko 2:0.

22. kolo: Jihlava-Brno 2:0, Hradec-Ml.Boleslav 2:2, Plzeň-Teplice 2:1, Jablonec-Slovácko 4:1, Ostrava-Liberec 0:1, Olomouc-Sparta 0:3, Slavia-Dukla 0:0, Budějovice-Příbram 0:1.

Gambrinus liga

1. Plzeň	22	14	5	3	39:15	47
2. Sparta	22	14	5	3	37:15	47
3. Jablonec	22	11	8	3	40:23	41
4. Olomouc	22	11	6	5	32:20	39
5. Liberec	22	9	5	8	29:29	32
6. Ml.Boleslav	22	9	5	8	25:26	32
7. Dukla	22	7	10	5	32:27	31
8. Slavia	22	6	9	7	26:24	27
9. Jihlava	21	6	9	6	24:30	27
10. Slovácko	22	6	6	10	26:31	24
11. Příbram	22	5	8	9	20:30	23
12. Ostrava	21	5	7	9	26:31	22
13. Brno	22	6	4	12	23:39	22
14. Hradec	22	4	9	9	23:30	21
15. Teplice	22	4	7	11	21:36	19
16. Budějovice	22	4	5	13	17:34	17

Corgoň liga

21. kolo: Slovan Bratislava-Tatran Prešov 5:0, MFK Ružomberok-FC Zlaté Moravce 2:1, MŠK Žilina-Spartak Myjava 0:0, Spartak Trnava-MFK Košice 2:3, FK Senica-Dukla Banská Bystrica 1:1, AS Trenčín-FC Nitra 3:0

22. kolo: MFK Košice-Slovan Bratislava 1:1, Tatran Prešov-FK Senica 0:1, MŠK Žilina-Spartak Trnava 1:1, Dukla Banská Bystrica-AS Trenčín 0:0, FC Nitra-MFK Ružomberok 3:0.

23. kolo: MFK Ružomberok-Dukla Banská Bystrica 3:2, Spartak Trnava-Spartak Myjava 1:1, FC Zlaté Moravce-FC Nitra 1:2, FK Senica-MFK Košice 0:0, AS Trenčín-Tatran Prešov 1:1, Slovan Bratislava-MŠK Žilina 1:1.

Corgoň liga

1. Slovan	25	14	8	3	45:22	50
2. Trenčín	25	10	10	5	38:27	40
3. Košice	25	11	7	7	34:26	40
4. Senica	25	11	7	7	30:23	40
5. Ružomberok	25	10	7	8	28:30	37
6. Žilina	25	6	14	5	26:18	32
7. Moravce	24	8	7	9	33:33	31
8. Myjava	24	7	7	10	31:32	28
9. Bystrica	25	6	10	9	22:24	28
10. Nitra	25	7	4	14	29:44	25
11. Trnava	25	5	9	11	23:41	24
12. Prešov	25	6	6	13	17:36	24

TRAVEL INC.

827A Bloor St. W.
Toronto, ON M6G 1M1

e-mail:

Tatratravel@hotmail.com

Vám ponúka

cestovanie

do celého sveta

Spolahlivo vybavíme

14 Day China escorted trip,

Oct 17 - Oct 30th.

all meals, Beijing,

Xian, Chongching,

Yangzte River, Shanghai!

Volejte

Annu Zapletalovou

Tel.: (416) 537-7698

863 Bloor St. W.

Toronto, Ont.

(416) 533-0080

281 Danforth Ave.
Toronto, Ont
(416) 466-0330

DĚTSKÝ TÁBOR HOSTÝN

existuje od roku 1954. Nachází se 80 km na S od Montrealu v lesích Lanaudienského pohorí. Tábor vlastní pláž na jezeře Lafond. Tábor pro děti od 6 do 16 let bude letos od 30. června do 20. července. Cena: 375\$/týden, 950\$/3 týdny. Za každé další dítě ze stejné rodiny je sleva 10%. Daně se neplatí. Sociálně slabé případy se řeší individuálně. Výhody pro děti: kvalitní program, dobré jídlo a levné poplatky. Vydáváme

potvrzení na daňové účely! Do tábora přijímáme i děti, které nemluví ani česky, ani slovensky. Ať si děti přivedou svoje kamarády či kamarádky. Hledáme placené kuchařky (možná kompenzace za pobyt dětí) a vedoucí k dětem. Přihlášky na dětský tábor a na práci jsou na internetu:

www.hostyn.org

Posilujte své děti a vnoučata na tábor, chcete-li udržet českou a slovenskou tradici tábora.

KONTAKTY:

Ředitel dětského tábora:

RNDr. Josef Maxant, tel. 450-465-4844, fax: 450-923-4159, camphostyn@gmail.com;

Sekretářka: Viera Šebénová, tel. 514-385-5153, hostyn@live.com;

President Asociace Hostýn: Zdeněk Nosek, tel. 514-365-8863.

Tel. v létě do tábora: 450-222-2006.

Hi Everyone!

We have always wanted to see Iceland and guess what?

We're going and you are welcome to join us!

17. Aug - 24. Aug 2013 - 7 days/6 nights

Direct flight with Icelandair

Please call for more information, space limited.

blanka@premieregroup.com

dianab@premieregroup.com

UNIGLOBE
Enterprise Travel

1221 Yonge Street (at Summerhill Ave.) Toronto

Tel: 416 504 3800

Toll Free: 1 800 825 7577

Fax: 416 968 5947

Monday to Friday: 9:00 AM - 5:00 PM

MEMBER OF: IATA, TICO, CTA

ROYAL LEPAGE

Signature Realty

REALTOR

Rosti Brankovsky

Broker
Jedinečné služby

Jak prodat dům nebo kondo?

Rosti Brankovský, který má hodně zkušeností s prodejem, to může udělat za vás.

Jak koupit dům nebo kondo?

Když vidíte inzerát nebo nápis *Dům na prodej*.

Rosti Brankovský vám ho může ukázat.

Jsem tu pro vás!

Royal Le Page, Signature Realty

Independently owned and operated brokerage

416/443-0300 - direct 416/443-9268

www.brankovsky.com * e-mail: rostib@rogers.com

